

10' ca
Hiqâye

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

İÇİNDEKİLER

- ÖN SÖZ.....5
- ACI ÖLÜM.....6
- AJAN.....7
- KÖYLÜLER.....9
- ŞAMPİYONLAR ŞAMPİYONU.....13
- OKULUN İLK GÜNÜ.....15
- BODRUM KATI.....17
- BULUT.....20
- YENİ BİR HAYAT.....22
- KUDUZ KÖPEK.....24
- DEFNE.....27
- TÜRK KANI YERDE KALMAZ.....31
- PATRONUN ÖLÜMÜ.....33
- BİR NEFES HAYAT.....37
- SENDEN KURTULDUM.....39
- KALBİ SENİNLE.....42
- HAYAL.....44
- ŞANS.....47
- SESSİZ OTOYOL.....50
- HAYALLERİN ÖTESİNDE.....53

- ISSIZ KASABA.....55
- KİBİRLİ GENÇ.....58
- KAYBOLAN KIZIN HİKÂYESİ.....61
- OLAYLI TATİL.....63
- PAPATYA VE ÖYKÜ.....66
- PİŞMANLIK.....69
- SOĞUK VE ÜRKEK.....71
- GÖÇÜK.....75
- KELEBEK ETKİSİ.....78
- KÂŞİF TOM.....79
- SON GÜNLER.....82

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşip modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Acı Ölüm

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtı. Mutlu bir şekilde hazırlanıp işe gitmek için yola koyuldu. Ama bilmiyordu ki bugün başına gelecek olan talihsiz olay sonucu öleceğini.

Arzu otuz iki yaşında güzel bir kadındır. Bu yaşına kadar sadece işini düşünüp kariyer yapmayı amaçlamıştır. Çevresinde güzelliğine aldanıp ona ilgisini belli edip yazan erkekler olmasına rağmen hiçbirine yüz vermemiştir.

Yine aynı ciddiyetle giyinmiş ve hazırlanmıştı. Kahvaltısını yapıp işe gitmek için yola koyuldu. Sabahki mutluluğu gitmiş yerine bir huzursuzluk gelmişti. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordu. Her zamanki ciddiyetiyle şirkete geldi ve odasına yöneldi. Onu bugün yorucu bir tempo bekliyordu.

Bütün gün aralıksız çalıştı. Fakat bütün gün içindeki o sıkıntı gitmek bilmedi. Son olarak işleri de toparlayıp eve gitmeye karar verdi. Her zamanki gibi fazla mesaiye kalmıştı.

Dışarıda yağan yağmuru gördükçe biraz daha sıkıntı bastı yüreğini. Arabasına bindi ve evine doğru yol almaya başladı. Yüreği daha da sıkıntıyla dolarken geçmişte yaşadığı o kötü anlar bir bir gözünün önüne gelmeye başladı. Annesinin bağırışları, babasının frenleri tutmayan arabayı bir mucize beklercesine durdurma uğraşları ve kendisinin izinsiz dökülen gözyaşları...

Arzu, bütün bu yaşadıklarının etkisinden çıkıp kendine geldiğinde her şey için çok geç olduğunu üzerine doğru hızla gelen tırı görünce anlamıştı ve kurtulamayacağını anladığı anda dua edip ruhunu teslim etmeye hazırlandı. Duası bittiği anda o korkunç kaza gerçekleşti ve Arzu ile tır aracı kafa kafaya çarpıştı. Arzu kafasını cama ve direksiyona sert bir şekilde çarpmıştı ve bu durum Arzu'nun sonu olmuş oldu.

Melisa DOĞAN

Ajan

Yanıp sönen sokak lambaları, damla damla düşen yağmurun çıkardığı ferahlatıcı ses ve ıssız, kapkaranlık bir sokak... Evine doğru giden Demir, her gün bu sokaktan endişeli bir şekilde geçiyordu çünkü oturduğu kasabanın en ıssız ve karanlık sokağı burası. Sokak karanlık ve ıssız olduğu için değil onu takip eden birinin olduğunu düşündüğü için endişeliydi.

Ajan olan Demir, bir suç örgütü hakkında onları deşifre edecek bir bilgiye ulaştı. Sürekli tehdit mesajları almasına rağmen bu bilgiyi kullanmak istiyordu. O pes etmedikçe örgüt de her geçen gün daha da saldırganlaşıyordu.

Örgüt, hizmetçi yoluyla Demir'in evine sızıyor. Hizmetçiden bilginin bulunduğu dosyayı almasını istiyorlar. Bir kaç başarısız denemenin ardından dosyayı almaya çok yaklaşan hizmetçi, Demir tarafından yakalanıyor. Bir şey uydurup sıyrılan hizmetçiye başka bir emir geliyor: "Zehirle!"

Sabah erkenden kalkan Demir, her zaman kahvaltıdan önce bir bardak portakal suyu içer. Bunu kullanan hizmetçi, portakal suyunu hazırlayıp içine zehir atıyor. Demir portakal suyunu alıp tam dışarı çıkacakken kedisi geliyor ve oyun oynamak istiyor. Demir'in üstüne doğru zıplıyor. O sırada Demir'in elindeki portakal suyu yere düşüyor. Bunu gören hizmetçi yenisini hazırlamak istiyor ama Demir istemiyor. Dökülen portakal suyundan biraz içen kedi 5-6 dakika sonra nefes alamamaya başlıyor ve bulunduğu yerde ölüyor. Durumu anlayan Demir, hizmetçiyi hemen polise veriyor. Olaydan etkilenen Demir işinden biraz uzaklaşma kararı veriyor.

Üniversite öğrencisi olan kız kardeşini okuldan alıp bir kafeye gidiyor. Olan biteni kız kardeşine anlatıyor. Ağabeyi için endişelenen Öznur, bilgileri örgüte vermesini, bu işin peşini bırakmasını

istiyor.Demir bunu kabul etmiyor. Bu işin peşini bırakmayacağını, örgütü deşifre edeceğini söylüyor ve kardeşinden onunla birlikte olmasını, kendisine yardım etmesini istiyor.Bu teklifi hiç beklemeden kabul eden Öznur artık ağabeyinin yanında yer alıyor.

Çalışmak için daha uygun olan Öznur'un evine doğru giderken bir trafik kazası geçiriyorlar. Kaza olmadığını Demir'de Öznur'da biliyor.Örgüt yine istediğine ulaşamıyor.Demir ve Öznur ise tedavi olduktan sonra savcıya gitme kararı alıyorlar.

Hastaneden çıkar çıkmaz savcılığa doğru yol alan iki kardeş hâlâ endişelilerdir çünkü bu bilgi ellerinde oldukça zarar görmeye devam edeceklerdir.Sağ salim savcılığa varan kardeşler hemen savcının yanına çıkıp dosyayı savcıya teslim ediyorlar.Savcı, dosyayı inceledikten sonra örgüt liderleri hakkında yakalama kararı çıkarıyor ve birkaç gün içinde suçluları yakalıyor.Bütün örgüt liderleri ve üyeleri içeri atılıyor.Müebbet cezasına karar veriliyor. Demir örgütü alt ettiği için kendisiyle gurur duyuyor ve bu işten sağ salim kurtulduğu için üstünden büyük bir yük kalkıyor.

Onurhan ÇULLU

Köylüler

Barış üniversitede 2.sınıf fotoğrafçılık öğrencisiydi. Yaptığı işi çok seviyordu ama fotoğrafçılık doğayla çok iç içe bir meslekti ve Barış şu zamana kadar hep şehirde yaşamış ve büyümüşü, köye, dağa, ormana sayılı kez gitmişti. Köy hayatının ona göre olmadığını düşünüyor ve köyü sevmiyordu. Köylü insanların bilgisiz, cahil olduğu düşüncesiyle büyütüldüğü için böyle şeyler düşünüyordu.

Bir gün yapması gereken bir ödev dolayısıyla Aydın'ın Altınova köyüne gideceğini öğrendi. Oraya gidip doğanın ve yaşlı insanların fotoğrafını çekecekti. Bu ödev için çok tedirgindi köy hayatını hiç bilmiyor ama bir hafta orda kalması gerekiyordu. Korkarak da olsa otobüse bindi ve yola çıktı. Köy yoluna girdiklerinde ise kendi kendine "Yollar ne kadar kötü, yollar böyleyse eğer köy kim bilir nasıldır?" diyordu. En sonunda köy meydanında otobüsten indi. Sağında ve solunda 2 tane kahvehane ve oralarda oturan birçok adam vardı. Herkes ona sanki uzaylıymış gibi bakıyordu çünkü üzerindeki kıyafetler ve boynundaki fotoğraf makinesi dolayısıyla oradaki insanlardan bayağı farklı ve dikkat çekici görünüyordu. Ona, köye gittiğinde muhtar bulmasını onun orada kalacak bir yer ayarlayabileceğini söylemişlerdi. Etrafına bakındı ama muhtarlıkla alakalı herhangi bir şey göremedi. Çareyi kahvehanedeki adamlardan birine sormakta buldu. Gözüne kestirdiği yaşlı bir amcanın yanına yaklaşarak "Beyefendi muhtarlığa nasıl gidebilirim?" diye sordu. Yaşlı adam anlamaz bir yüz ifadesiyle ona baktı ve " Muhtarlık sağdaki sokağın sonunda ama böyle beyefendi demene gerek yoktu be evladım. Şu zamana kadar beyefendi denilecek hiçbir şey yapmadık." dedi. Barış hemen "Estağfurullah amcacım." dedi. Barış konuşmanın burada biteceğini zannediyordu ama yanılmıştı. Amcanın " Nereden gelirsin sen? " sorusunun ardından diğer oturan adamlar tarafından soru

yağmuruna tutuldu. Yaklaşık 15 dakika onların sorularını cevapladı ve sonunda muhtarlığa gidebildi.

Köy muhtarı diğer amcalara karşı biraz daha resmi ve bilgili birine benziyordu, Barış buna çok sevindi ta ki kalacağı yerin, onu evinde misafir etmek isteyen bir köylünün evi olduğunu duyana kadar. Otel beklememişti ama en azından bir pansiyon vardır diye düşünmüştü. Muhtarla birlikte eve doğru gitmeye başladılar. Muhtar da bu sırada evin sahibini anlatmaya başladı. Yaşlı bir adamdı evin sahibi, yıllar önce karısını kaybetmişti, çoluk çocuğu da yoktu, yalnız yaşıyordu. Sessiz sakin biriydi anlaşılan, zamanının çoğunu tarlasında geçiriyordu. Evin kapısı görüldüğünde Barış heyecandan bayılmak üzereydi çünkü yaşlı amcayı ve evi çok merak etmişti. Tedirgin bir yüz ifadesiyle bahçeye girdi. Etrafına şöyle bir baktı, her yerden hayvanlar vardı; tavuklar, horozlar, köpekler, arkadan gelen inek sesleri... Dikkat çeken onca şeyin arasından sonunda masada oturan Şeref amcayı görebildi. Onu görünce birden sevindi çünkü tam fotoğraf çekmek istediği yapıda biriydi.

Muhtar onları kısaca tanıştırdıktan sonra işleri olduğunu söyleyip gitmişti ama hâlâ birbirlerine çok yabancıydılar. Barış hemen odasına gidip eşyalarını yerleştirdi. Bir an önce fotoğraf çekmeye çıkmak istiyordu belki bu şekilde İstanbul'a daha erken dönebilirdi. Şeref amcayla pek konuşmadan dışarı çıktı ve kimseyle karşılaşmamak umuduyla sokaklarda tek başına gezmeye başladı. Tabii ki umduğu gibi olmadı. Her sokakta biriyle karşılaşılıyor ve sanki insanlar onu yıllardır tanıyorlarmış gibi samimi bir şekilde ona soru soruyorlardı. Yavaş yavaş insanların ona karşı olan bu davranışları hoşuna gitmeye başlamıştı. Köylüler, insanın içinde değişik bir mutluluk hissi uyandırıyorlardı. Kendi kendine kızdı, onlara çok önyargılı yaklaşmıştı ve hepsi de gayet sevecen insanlardı.

Böyle çevreye şaşkın şaşkın bakarak akşamüzzerine kadar dolaştı. Hatta yarın akşam için köylülerden biriyle onlara yemeğe gideceğine dair sözleşti. Akşam yemeği için eve döndüğünde Şeref amca çok güzel bir masa hazırlamış belli ki onu bekliyordu. Geç kaldığı için özür dileyerek masaya oturdu, Şeref amcanın “ İsmi ne senin bakalım evladım? ” sorusuyla hayatı boyunca hiç unutamayacağı o konuşmaları başladı. Bir süre Barış hakkında konuştular, belli ki Şeref amcada Barış’ı çok merak etmişti. Sonra Barış “ Ben de senin hakkında bir şeyi çok merak ettim Şeref amca. Birkaç köylüden senin hakkında bir şeyler duydum. Anlatılanlara göre eşini çok severmişsin. Bu aşkı bir de senden dinlemek isterim.” Biraz çekinerek de olsa anlatmaya başlamıştı Şeref amca “Bizim tarlada karşılaştık bir erik ağacının altında. Çok beğenmiştik birbirimizi sonra ben ona her gün şiir yazıp vermeye başladım. Böyle böyle birbirimize çok âşık olduk. Bir gün babamı onu istemeye gitmeye ikna ettim. Gittik, istedik ama vermediler ve çok ağır konuştular böyle olunca da ben bir daha gitmem onlara, dedi babam . Tam 10 yıl, görebildiğimiz birkaç saniyede sevdiğim birbirimizi. Hayatımın çöküşünü yaşadım. Baktım olmuyor gittim kaçırdım, ufak tefek de olsa bir düğün yaptım. Evleneli tam 2 yıl olmuştu, her şey tam yoluna girdi derken hastalandı Ayşe. Kanser olmuş, yok çaresi, dedi doktorlar. Çok sevdiğim kadının gözlerimin önünde ölüşünü izledim 3 hafta boyunca. Öldü evladım, öldü daha birbirimize doyamadan gitti buralardan.” Gözlerinden 2 damla yaş süzüldü Şeref amcanın sonra kalktı içerden elinde birçok kâğıtla geldi. “ Al okursun bunları, ben yatmaya gidiyorum. Allah rahatlık versin.” dedi ve gitti. Barış şaşkınlık içinde olduğu yerde kalakalmıştı. O da oyalanmadan odasına gitti ve hemen kâğıtta yazılanları okumaya başladı. Şiirdi bunların hepsi. Neredeyse sabaha kadar şiirleri okudu.

Öyle güzel yazmıştı ki Şeref amca, en usta şairlerden bile böyle aşk şiirleri okumamıştı. Cidden köylünün anlattığı kadar vardı aşkları ve çok önyargılı davrandığını anladı. Şu zamana kadar hep küçümsemişti köylü

insanları ama aslında onların yaşadığı hayatın yanında Barış'ınki hiçbir şeydi. Sonra uzunca bir süre düşündü ve burada fazladan 1 hafta daha kalmaya karar verdi. Bu insanları daha çok tanımak istiyordu. Boşuna dememişti Atamız ‘ Köylü milletin efendisidir.’ diye.

Asya AKIN

Şampiyonlar Şampiyonu

Ankara’da bir kış akşamıydı. Evsiz bir adam bir parkın bankında uzanıyordu. Adı Mehmet’ti. Sokaktan hiç kimse geçmiyordu. Sadece uzaktan gelen araba kornaları ve ara sıra köpek havlama sesleri geliyordu, tabii bir de Mehmet’in karnının guruldama sesi. Havanın soğuk olmasına rağmen Mehmet’in üstünde karton parçalarından başka hiçbir şey yoktu.

Kısa bir süre sonra yakındaki apartmandan bir adam ve eşi çıktı. Kadın hamileydi ve doğurmak üzereydi. Adam koşarak arabasını getirmeye gitti. Kadın ise apartman kapısının önünde bekliyordu. Adam geldi, arabayı durdurup eşini arabaya bindirmek için kapıyı açtı. Bu arada bütün olup bitenleri bankta uyumaya çalışan Mehmet görüyordu. Kadın arabaya bindikten sonra adam sürücü koltuğuna oturdu ve anahtarı çevirdi. Çevirdi ama araba bir türlü çalışmadı. Olanları gören Mehmet ise gençliğinde tamircide çok çalışmıştı ve arabanın nasıl çalışacağını biliyordu. Mehmet arabaya doğru yürümeye başladı. Adam ise ne yapacağını bilmeden arabanın kaputunu açmış bakıyordu. Mehmet geldi, yardım etti ve araba çalıştı. Adam ve karısı Mehmet’e nasıl teşekkür edeceklerini bilmiyordu. Adam Mehmet’i de arabaya bindirdi.

Hastaneye doğru yola koyuldular. Aralarında sohbet ediyorlardı. Kadın eşine doğacak çocuğun adının da Mehmet olmasını önerdi ve adam da kabul etti. Hastaneye vardılar ve küçük Mehmet doğdu. Ertesi gün evlerine döndüler ve Mehmet’i de tekrar parka bıraktılar ama adam Mehmet’e iki tane battaniye ve bir çift de ayakkabı hediye etti.

Zaman su gibi akıp geçiyordu. Küçük Mehmet bir yaşına gelmişti. Bir gün Mehmet’in babasının görevi gereğiyle başka bir ile taşınmaları gerekti. Mehmet okula başladı ve okulda ilk defa satrançla karşılaştı. Sonra satranç öğrenmeye karar verdi. Biraz öğrendi kendisinden daha iyi

bilen bir arkadaşıyla oynamaya karar verdi. Birkaç kere oynadılar, sürekli de arkadaşı onu aynı hamleler yaparak yeniyordu. Yenilen pehlivan güreşe doymaz ya Mehmet de sürekli oynamak istiyordu. Ama Mehmet her seferinde yeniliyordu. Mehmet'in sonunda canı sıkıldı. Çok çalışarak kendisini geliştirdi ve arkadaşını yenmeye hatta okul birincisi olmaya başladı.

Derken Mehmet büyüyordu. On yedi yaşına gelmişti. Satrançta ise Türkiye birinciliğine kadar yükselmişti. Kazandığı paralar arttıkça artıyordu. Ama bir de sorunları vardı, babası bir hastalığa yakalanmıştı. Bir gün babası Mehmet'i yanına çağırdı ve evsiz olan Mehmet'i anlattı. Ertesi gün Mehmet Ankara'ya gitti. Evsiz Mehmet'i gördü. Mehmet hâlâ aynı bankta oturuyordu. Mehmet, evsiz Mehmet'in yanına doğru yaklaştı ve ilk başta adını sordu. Doğru kişi olduğunu anlayınca kendisinin kim olduğunu anlattı. Sohbet ettiler ve Mehmet dünya satranç turnuvasından bahsetti ve kazanırsa Evsiz Mehmet'e ev alacağına söz verdi. Sarıldılar ve Mehmet ayrılarak dünya satranç şampiyonluğu turnuvasına katılmak için yola çıktı. Turnuva başladı. Mehmet finale kadar kaldı. Finalde rakibine yenildi. Yenilince de sponsorları onu terk etti. Kısa süre içerisinde bütün parası bitti, o da evsiz kaldı. Evsiz Mehmet'in yanına gitti ve yan bankında yaşamaya başladı.

Batuhan SARGIN

Okulun İlk Günü

Emre, o gün çok heyecanlıydı bir sonraki gün okul başlayacaktı hemen babasından harçlık istedi ama babasında ona verecek para yoktu. Emre buna çok üzölmüştü, daha okul kıyafeti bile yoktu.

Emre, ailesinin maddi geçimsizliğinden dolayı çok üzölüyordu, bu yüzden anne ve babası sürekli tartışıyordu. Emre, akşam erkenden yattı, sabah annesi onu uyandırdı, kahvaltıda yarım simit vardı, Emre simidini yedi ve annesiyle birlikte okula doğru gitti. Okula gittiklerinde okulun güvenliği onları içeri almadı ve “Okul kıyafeti olmayan kişileri okula almıyoruz.” dedi. Emre bu sözü duyunca çok üzöldü, annesi ise güvenlik görevlisiyle bir süre tartıştıktan sonra polisi aradı ve polis güvenlik görevlisi hakkında tutanak tuttu. Güvenlik cezayı yiyince Emre yi okula almak zorunda kaldı.

Emre listeden sınıfını buldu. Sınıfına doğru gitti, sınıfındaki herkes okul kıyafetli ve maddi durumu iyi öğrencilerdi. Emre sınıfa girer girmez herkes Emre'nin yırtık eşofmanı ve yırtık ayakkabısıyla dalga geçmeye başladı. Bu, Emre'nin çok zoruna gitmişti, öğretmen sınıfı susturdu ve Emre için boş bir yer buldu ama yanındaki öğrenci onu yanında istemediğini söyledi. Öğretmen o öğrenciyi başka bir yere gönderip Emre'yi oraya oturttu.

Teneffüslerde herkes birbirine fısıldayarak Emre'ye bakıyordu, Emre bir öğrenciyeye ne yapıyorsun, diye sorduğunda “Benimle muhatap olma.” diye yanıt alınca çok üzöldü ve yerine geçip ağladı. Emre'nin babası o gün sokaktan geçerken bir piyango bileti aldı, akşam sonuçlara baktığında bütün rakamların tuttuğunu görünce hanımıyla hoplaya zıplaya dans etti.

Emre, eve geldiğinde okulda yaşadığı olaylardan dolayı yüzü asıktı anne ve babasını o şekilde görünce şaşırđı ama piyango bileti çıktığını öğrenince o da çok sevindi. O günden sonra okulda kimse Emre'yle dalga geçemedi Emre'nin ailesinin durumu düzeldikçe düzeliyor, sınıftaki diğer öğrencilerin de durumu gittikçe kötüleşiyordu. Bir gün Emre'nin tüm arkadaşları pişman olup emreden özür diledi ve bütün herkes gül gibi geçinip gitti.

Bilal ÇOLAK

Bodrum Katı

Evimize daha yeni taşınmış, eşyalarımızı yerleştirmeyi daha yeni bitirmiştik. Güzel bir evdi. Duvarları sarının bir tonu renkte boyanmıştı ve manzarası da oldukça güzeldi ancak ev şehrin dışında bulunuyordu yani merkeze oldukça uzaktı. Eve 20-30 dakika arasında gidilebiliyordu. Babam bir nakliye şirketinde çalışıyordu, yani şofördü, annem ise bir hastanede çalışıyordu. Ayrıca babam çok iyi bir avcıdır.

Tanımak için her köşesini dolaştığım ev, biraz büyüktü. Odaları dolaşırken birden aşağı inen bir merdiven olduğunu fark ettim, galiba annem ile babamın bundan haberi yoktu veya evi bize satan emlakçının, çünkü burası ileri derecede kirlî ve bakımsız duruyordu oysaki biz gelmeden evi temizlemiş olmaları gerekirdi.

O gün yorgun olduğum için ve yetiştirmem gereken projelerim olduğu için fazla zaman harcamayıp evim bana ayrılan bölümüne geçtim. Ancak, aklıma bir soru takılmıştı, orada ne vardı? Söylediğim gibi, babam bir nakliye şirketinde çalışıyordu ve bazen şehir dışı teslimat yapardı ve gelmesi haftalar bazen de aylar alırdı. Telefonda ona böyle bir yerin var olduğundan haberi olup olmadığını sordum, o da olmadığını ama malzemeleri için iyi bir saklama yeri olacağını söyleyip kapattı. Sonraki gün yine aynı yere gittim kapıyı açmaya çalıştım ancak kilitliydi ve kapıda sağlam bir ağaçtan yapılmıştı. Emlakçıyı arayıp bodrum katının anahtarını alabilir miyiz diye sordum o da bana hangi bodrum, dedi anlaşıldı ki kapıyı açma işi bana düşmüştü. Evi dağıtmadan kapıyı nasıl açabilirdim?

Kapının kilidi eski tarzdı ve yenilere benzemiyordu yani tahtaydı, bu yüzden birkaç delik açtıktan sonra açıldı. Odanın içi havasızdı ve pis kokuyordu. Önce içerisinin en azından nefes alabilecek kadar temiz kokması için havalanmasını bekledim. İçeri girdiğimde eski tarz eşyalar

buldum, bir yatak vardı, yatağın yanında eski ve yıpranmış komodin. Gerçi odadaki her şey eskiydi, bir masa vardı galiba, çalışma masasıydı. Üzerinde bir defter vardı, oldukça kalındı ve içi yazılarla doluydu, sanırım bir günlüktü. Odaya biraz daha göz gezdirdim ve duvardaki doldurulmuş hayvan başları dikkatimi çekti, sanırım evin eski sahibi de avcıydı. Günlüğü alıp yukarı çıktım ve okumaya başladım. Evin sahibinin adı Nefer’miş. Kore gazisiymiş ve bu evde tek yaşıyormuş. Her şeyini günlüğe kaydetmiş. Herhangi bir yakını yokmuş, tek tabanca imiş, bu yüzden neden öldüğü hakkında bir bilgi alamadım. Elimdeki tek kaynak günlüktü, gününün çoğunu arka bahçeye ektiği şeylerle ilgilenerek geçiriyormuş ve hafta sonlarında avlanıyormuş. Devletin verdiği gazi maaşı ile idare ediyormuş. Emlakçıya, evi kimden aldığını sorduğumda ihaleden aldığını söyledi. Mirası kimse almayınca belediye açık arttırmayla satmış evi. Günlükleri okurken gözüme bir şey takıldı şöyle diyordu:

“26 Nisan 1994

Bugün yine her zamanki gibi bahçedeki işlerimi hallettim. Sonrada ava çıkmak için mavzerimi aldım. Ormana çıktığımda parçalanmış hayvan cesetleri gördüm, bunu kesin kurtlar yapmış olmalıydı çünkü bunu yapabilecek başka bir hayvan yoktu ancak kurtlar yiyecekleri kadar avlardı ama burada hayvanlar adeta katledilmişti eve döndüm. ”

Bundan sonra ne olmuş olacağını merak ettim, acaba hayvanları parçalayan o şey neydi? Hemen diğer sayfayı açıp okumaya devam ettim:

“27 Nisan 1994

Hayvanları parçalayan şeyin kurt olmadığı kesindi çünkü bugün bir kurt cesedi buldum yani başka bir hayvandı. Bir aralar burada büyük bir boz ayı varmış, birkaç evi yağmalamış. Zaten o yüzden bu köyde çok insan yaşamıyor. O olabilir miydi? Son 10 yıldır izine rastlanamamış

ancak yeniden mi dönmüştü? Bilmiyorum ancak bu durum hiç hoşuma gitmedi. Araştırmaya devam ederken ağaçların üstünde yarıklar buldum. Evet, bu pençe iziydi Boz ayı geri dönmüştü ne yapmalıyım bilmiyorum.”

Hiç hız kesmeden diğer sayfaya geçtim.

“28 Nisan 1994

Dün gece bir şey tarlama girmiş ve zarar vermiş ayrıca tavuklarıma da zarar vermiş. O ayıya bunu hesabını soracağım, bütün gece onu bekleyeceğim ve geldiğinde onun için pek iyi olmayacak.

Geldi, tam kapımın önünde yukarıki kattan ona ateş açtım ancak işe yaramadı, daha çok sinirlendi ve kapımı zorlamaya başladı bodruma geçip gitmesini bekleyeceğim inşallah gider.”

Son cümleler buydu ve kitap bitti. Kars, bozaylıların çok bulunduğu bir yerdi ancak sadece aç kaldıklarında köylere saldırırlardı ayrıca burasının nüfusu yıllar geçtikçe çoğalmıştı sanırım sorun yok.

Yusufcan ÇETİN

Bulut

Ocak 2009... Annemi kaybedeli yaklaşık 9 sene oldu, ilkokula gidiyordum, küçücük bir kız çocuğuydum annemin kokusunu en son içime çektiğimde. Sarılırdı bana, ben onun saçlarını koklardım, o da beni sevgiyle kucaklardı, başımı okşar, öperdi. Sıcacıktı kolları huzur veriyordu insana, dünyanın bütün kötülüklerinden koruyan bir zırhı adeta.

Annemi en son, hastanenin loş ışıklı yoğun bakımındaki camdan izlediğim zaman görmüştüm. Bir doktor dışarı çıkıp üzgünüm, dedi; babamın gözleri beni buldu, bir anda canı yanmıştı anlamıştım ama anlam verememiştim, doktor niçin üzgündü ki? Sonra babamla evimize gittik, annem yanımda gelmemişti, babama sormuştum, “Hani annemle beraber gelecektik evimize?” babamın gözleri doldu, “Annen bulut oldu meleğim, yukarıdan bizi izliyor,artık hep yanımda olabilecek.” dedi. Mutlu olmuşum, annem hep yanımda olacaktı, hep benimle olacaktı.

Mart 2013... Aradan dört sene geçti ortaokula başladım, annemin yokluğuna az da olsa alışmıştım. Onugörememeye, ona sarılamamaya alışmıştım. Sabahları erkenden kalkıp bulutlara bakıp acaba hangisi annem diye saatlerce düşünürdüm, eğer bulabilirsem hangisini olduğunu belki yanıma gelir diye düşünüyorum. Annemin yokluğundan sonra babama çok bağlanmıştım, o benim tek ailemdi, başka kimsemiz yoktu. O benim her şeyim olmuştu, hem annem hem babam hem arkadaşım oldu. Çok iyi hatırlıyorum, yaz tatiliydi, beraber tatile gitmiştik. İlk defa yüzmeyi bana annem öğretmişti, onu kaybettikten sonra bir daha gitmedik denize ama o yaz annemle hep gittiğimiz koya gittik. Sessiz, sakin tertemiz bir koydu; annem çok severdi burasını. Çadır kurup kalırdık burada, 2 gün çok eğlenirdim. O sene babamla oraya gittik, annem olmadan pek tadı çıkmamıştı; o deniz, buz tutmuştu sanki kumsal artık güzel değildi.

Ağustos 2017...Yaklaşık bir sekiz sene sonra , on altı yaşındaydım.O zaman annemin bir bulut olmadığını, ona asla ulaşamayacağımı anlamıştm.O kollarında bulduğum huzuru bir daha bulamayacağımı anlamıştım.O an bir karadelikteydim sanki, aşağıya düşüyordum,boşluktaydım.Annem yoktu artık, bunuanlamıştım, canımacımişti. Yaklaşık altı ay sonra babamı trafik kazasında kaybettim, babamın kaybı daha büyük bir acı yaratmıştı bende. Doktor bu sefer, bana “Üzgünüm.” demişti. Yıllar önce annemin kaybını yaşadığında babamın gözlerindeki acıyı, asıl o zaman anladım. Gözleri beni bulduğunda, içinin nasıl parçalandığını o zaman anladım. Eve gelmiştim, bu sefer tek başımaydım. Babam da bulut oldu sanırım, diye düşündüm. Tekrardan inanmıştım onların bulut olduğuna, hep yanımda olduklarına. Hayatın bütün yükünü omuzlarımda hissetmişim. Evimizbomboştu, üşümüştüm, soğumuştü birden hava. Dayanamıyordum, kimsemyoktu, hiç kimsem... Yapayalınızdim.

18 Kasım 2018... Bugün benim doğum günüm. Annemle kutladığımız hiçbir doğum günümü hatırlamıyorum ama babamla geçirdiğimiz her doğum günümde, babam en sevdiğim çilekli pastadan alırdı bana; mum üflerdim defalarca. Hep bulut olmayı dilerdim, anemin yanına gidebilmeyi, onu bulmayı çok özlediğimi, ona ihtiyacımız olduğunu söylemeyi dilerdim. Artık dileklerimi gerçekleştirmek benim elimde, bunun farkındayım.

En güzel bulutlar, annem ve babam... Bugün yine aynı dileğimi diliyorum çilekli pastamdaki mumları üflerken. Sanırım bu sefer gerçekleştireceğim, önce pastamı kesip bir dilim yiyorum, sonra...

Artık bulut oluyorum, annem ve babamın yanına gidiyorum. Belki birazdan hastaneden çıkıp tekrardan evimize geliriz.

Sude KATIÖZ

Yeni Bir Hayat

Bugün Ahmet Bey'in taşındığı ilk gündü. O küçücük kasabasından getirdiği eşyaları yerleştiriyordu. Her birinin ayrı ayrı anısı vardı. İstanbul'a gelmeyi hiç istemesede, işsizlik ve hayat şartları nedeniyle bu büyük, kalabalık şehre taşındı.

Etrafı tanımak için sokağa çıktığında kalabalık karşısında ne yapacağını şaşırdı. Trafik çok yoğun ve gürültülüydü. Yolda ilerlerken insanların samimiyetsiz tavırları gözünden kaçmamıştı. Bu ortama biraz zor alışacaktı. Aslında bu denli ön yargı ile yaklaşmak istemesede koca şehirde tek başınaydı.

Aradan iki hafta geçmişti. büyük bir iş hanında çay ocağında, arkadaşının yanında iş bulmuştu. Günün koşturmacasında akşamın nasıl olduğuna o bile şaşıyor, yorgun ayakları ona hatırlatıyordu. her akşam yorgun argın eve geldiğinde eski sakin yaşantısını özleyor, arada arkadaşlarını arayıp hasret gideriyordu. İş konusunda kendini şanslı hissediyordu. Sabahları erkenden kalkıp kahvaltısını yapıyor, hızlı adımlarla metrobüse doğru yol alıyordu. Bir süre hayatı böyle geçti. Evden işe, işten eve. Beraber çalıştığı askerlik arkadaşı Mehmet olmasa bu hayata zor alışırdı. Arkadaşı ona sürekli destek veriyor, alışması için çok yardımcı oluyordu. Onunla vakit geçirdikçe, yeni yeni arkadaşlar edindikçe İstanbul'a alışması daha kolay olmuştu. Zamanla bir sürü arkadaşı olmuştu. İçlerinden Fatih ve Hakan'ı çok seviyordu. Sürekli şakalar yapıp onu güldürüyor, yalnız yaşantısını unutturuyorlardı.

Zaman bu koca şehirde o kadar hızlı geçiyordu ki, Ahmet Bey eski arkadaşlarını aramaya fırsat bile bulamıyordu. İş hanındaki çeyiz mağazasında Zeynep Hanım'la tanıştı. Zeynep Hanım uzun boylu, kumral, cana yakın, hoşsohbet biriydi. Onunla sohbet ederken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Arkadaşlıkları kısa bir süre sonra nişanlılık, ardından evlilikle sonuçlandı.

Ahmet Bey, sakin yaşantısından istemeye istemeye geldiği bu

koca şehirde mutluluğu bulmuştu. Hayatı şimdi daha bir anlamlı, daha dolu dolu geçiyordu. Artık sorumlulukları daha çoktu. Çalışmayı seven Ahmet Bey, artık mutluydu.

Ceren ZTEN

Kuduz Köpek

-Çocuklar kaçın! Bırakın top oynamayı! Kuduz köpek geliyor!

Evimizin hemen yanındaki boş arsada patlak bir lastik topla futbol oynuyorduk. On kişi kadardık. Sesin geldiği tarafa bakınca babamın, tüfeğini almak için ayakkabılarını bile çıkarmadan bizim eve girdiğini gördük İlk şaşkınlığımız geçince etrafımıza bakındık. Hemen biraz ilerimizde küçük sarı bir köpek yavaş yavaş bize doğru yaklaşıyordu.

Uzun, kirli, sarı tüyleri vardı. O kadar zayıftı ki kemikleri sayılıyordu. Kuduz köpekleri tanıyabilmemiz için büyüklerimizin bize öğrettikleri tüm özellikler bu köpekte mevcuttu. Bizim köyün köpeklerinden değildi. Çünkü köydeki bütün köpekleri tanırdık. Hangi köpek kimindir, hangisi uysal, hangisi saldırgan, hepsini bilirdik. Bu yüzden bazı köpekleri gördüğümüzde yanımıza çağırıp severken bazılarından kaçırdık. Babam elinde tüfekle dışarı çıktı. Bütün çocuklar bizim bahçeye dolmuştu. Yaşamakta olduğumuz olayın etkisiyle, bazı çocuklar heyecandan çılgınlıklar atarken bazıları da dikkatle babamı izliyordu.

Babam benden iki yaş büyük olan ağabeyime:

-Bizim köpeği hemen bağla, dedi.

Bu bir tedbirdi. Çünkü bizim köye yılda mutlaka bir iki kez kuduz köpek gelir, köyden birkaç köpeğe saldırırdı. Ağabeyim, şaşkınlıkla etrafımızda dolaşmakta olan köpeğimizi tasmasından yakalayıp yerine doğru götürürken babam da elindeki tüfekle kuduz köpeğe doğru yaklaşmaya başladı. Köpek, babamı fark edince durdu. Hayvan tam geriye dönecekti ki babam ateş etti. Köpek, ulumayla havlama arası acı bir ses çıkardı. Tüfeğin sesini ikinci kez duyduk. Köpek, bu sefer geldiği yöne doğru koşarak evlerin arasında kayboldu. Sonra herkes işine kaldığı yerden devam etti.

Olayın üzerinden yaklaşık bir ay geçti. Kimse köpekle bir daha karşılaşmadı. Herkes derin bir nefes aldı. Bir kuduz köpek olayı da hiçkimse zarar görmeden atlatılmış oldu.

Babamın birkaç kez:

-Acaba köpek gerçekten kuduz muydu, diye anneme sorarken duydum. Bir keresinde de anneme:

-İnşallah hayvanın günahına girmemişimdir, dedi. Babamın içi rahat değildi. Galiba acele ettiği ve emin olmadan hayvana ateş ettiği için vicdan azabı çekiyordu.

Artık bahar gelmiş, her yer papatyalarla, lalelerle dolmuştu. O gün babamlazeytinliğimize gidecektik. Zeytin hasadı sona ermişti ve zeytin bahçemizi gelecek yıla hazırlamak için yapılması gereken bir sürü iş vardı. Ağaçların dipleri kazılacak, dallar budanacak, kuru dallar yakılacak, bazı ağaçlara aşı yapılacaktı.

Yola koyulduk. Baba-oğul dereden tepeden konuşarak ilerlerken köpeğimizin bir an gözden kaybolduğunu fark ettik. Aynı anda etrafı ağır bir leş kokusu sardı. Kokunun geldiği yöne doğru ilerlemeye başladık. Büyük bir kayanın önüne geldiğimizde nihayet kokunun kaynağını bulduk. Karşımızdaki manzara en vicdansız insanın bile gözlerini yaşartacak türden bir görüntüydü. Yerde bir köpek leşi yatıyordu. Ölü köpeğin çevresinde, gözleri yeni açılmış altı tane yavru cansız halde yatıyordu. Üstlerinde sinekler, böcekler vardı.

Yerdeki köpek leşini hemen tanımiştık. Bu, babamın bir ay önce kuduz zannederek vurduğu köpekti. Anlaşılıyordu ki kuduz falan değildi. Belli ki yeni doğum yapmıştı. O gün de yiyecek bir şeyler bulmak için köye inmiş olmalıydı. Babam ise çok acele etmiş, kuduz olduğunu düşünerek onu vurmuştu. Yaralı hayvan o haliyle kendini yavrularının yanına atmış, sonra da vücudundaki saçma yaralarından dolayı ölmüş olmalıydı. Anneleri ölen ve sadece sütle beslenebilecek kadar küçük olan yavrular da açlıktan ölmüşlerdi.

Sanırım babamın, olmasından korktuğu durum buydu. Aceleciliği yüzünden bir sürü can almıştı. Ama artık yapılacak bir şey kalmamıştı:

- Haydi artık gidelim, dedi babam.

Sesi bir tuhaf geldi kulağıma. Yüzüne baktım, başını öbür tarafa çevirdi.

Babamın ağladığını ilk kez o gün gördüm.

Ceylin KARAAĞAÇ

Defne

Mete, on dokuz yaşında bir gençti, annesiyle yaşıyordu, babası onları yıllar önce terk etmişti. Mete, çok iyi bir voleybolcuydu ve başarısı herkes tarafından biliniyordu.

Bir takımın bir maçta atabileceği sayıyı Mete, üç sette tek başına atarak bir rekor kırdı. 59 sayıyla rekoru kırmıştı fakat maçın devamında kayıp yere düşünce ayağını ve kolunu kırmıştı. Hemen hastaneye kaldırıldı. Doktor, spor hayatına devam edemeyeceğini söylediğinde Mete, annesinin üzülmemesini istediği için, yıkıldığını fark ettirmemeye çalışıyordu. Ama annesi çok üzülmüştü ve Mete'nin de en az kendisi kadar üzüldüğünü biliyordu. Eve gittiklerinde ikisi de birbirlerine sarılıp ağladılar. Mete, o günden sonra iyileşmeyi ve yeni bir hayat kurmayı bekliyordu. Fakat spora dönemeyeceğini her hatırladığında üzülüp ağlıyordu.

Mete'nin hayatı çok kötüleşmişti. Annesi de bu duruma çok üzülmüyordu. Fakat okula gitmeye başlamasıyla bazı şeyler değişmişti. Okuldan eve biraz geç dönmesine karşın her gün gülümseyerek geliyordu. Annesi de bunu fark etmişti ve Mete'ye son günlerdeki neşesinin ne olduğunu sordu Mete ise annesine şimdilik söylemeyeceğini ona yakında sürpriz yapacağını söyledi. Annesi onu zorlamadı ve o günü bekledi.

Mete piyano çalmayı öğreniyordu. Piyanoya ilgisi şöyle başlamıştı. Bir gün okul çıkışı otobüste giderken tanımadığı bir kızın telefonla konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Kız, piyano öğretmeniydi ve öğrencisiyle konuşuyordu. Ders saatlerinden bahsetti ve Mete'nin okulundan sonra başlıyordu. Kız telefonu kapattı ve Mete ona "Piyano hocası mısınız?" diye sordu. Kız, "Evet, siz neyle uğraşıyorsunuz?" diye cevap verdi. Mete, "Eskiden voleybolcuydum, geçirdiğim kaza yüzünden bırakmak zorunda kaldım ve şimdi piyanoyla ilgilenmek istiyorum, hazır bir piyano hocası bulmuşken kaçırılmak olmaz." dedi. İkisi de gülüştiler

ve kız “Ben Alya ve tabii ki size piyano dersi vermek isterim.” dedi. Mete, “Alya! Çok güzel bir isimmiş. Anlamı ne?” dedi. Alya, “Gökyüzü, yükseklik anlamına geliyor. Sizin adınız ne?” dedi. Mete de “Benim adım Mete,” dedi “Peki ders saatleri ne zaman?” diye sordu. Alya saatlerin üçten sonra olduğunu ve bir saat sürdüğünü söyledi ve Mete’ye numarasını verdi. Daha sonra ayrıldılar.

Mete bir sonraki gün Alya’yı arayıp derse geleceğini söyledi. O gün derse başladılar ve Mete güzel bir ilerleme kaydediyordu. Haftalar sonra piyanoyu çalmayı az da olsa öğrenmişti ama hala profesyonelce çalacak kadar ilerlememişti. Ve o sürede Mete Alya’ya ondan hoşlandığından bahsetti ve Alya’nın da ona karşı boş olmadığını öğrendiği an dünyalar onun olmuştu. Bir gün Alya, Mete’ye bir yarışmadan bahsetti. Çoğu ünlü piyanistin de katılacağı bir yarışmaydı. Yarışma çiftli şekilde olacaktı. İkisi de yarışma için çalışmaya başladılar. Annesine sürprizi o günde yapacaktı. O gün geldi ve yarışma salonuna girdiler. Annesi o kadar mutlu oldu ki mutluluktan ağlıyordu. Sıranın onlara gelmesine az kalmıştı. Herkes performansını sergiledikten sonra iki çift finalist seçilecekti. Şimdi sıra onlara gelmişti. Mete çok heyecanlıydı çünkü hata yapabilme ihtimali yüksekti ama Alya ona güvendiğini söyledi ve Mete’nin yanlış yapmayacağını hatta herkesten güzel çalacağını söyledi ve Mete de öyle yaptı. İkisi de muhteşemdi. En yüksek alkışı alan çift olmuşlardı.

Finalist seçilecekleri belliydi. Diğer finalist çiftin seçilmesini bekliyorlardı, o sırada Mete yanında oturan adamla sohbet etmeye başlamıştı. Adam yıllar önce bir kadını çok sevdiğinden hatta onunla evlendiklerinden ama sonra kadının onu terk ettiğinden bahsediyordu. Adam o kadının adını söyledi ve adı Seher’di. Bu isim Mete’nin annesinin adıydı. Mete adamdan hikâyeye devam etmesini istedi. Adam yıllar sonra o çok sevdiği Seher’i bulduğunu ama bir oğlunun olduğunu öğrendiğini ve onun evlendiğini düşündüğünü söyledi. Daha sonra adam, hayatını piyanoya adadığından ama yarışmaya katılmak için eşinin

olmadığından bahsetti. Mete o adamın babası olabileceğini düşünerek onunla daha sonra görüşmek için numarasını alıp bir gün bir yerde oturup daha ayrıntılı konuşmak istediğini söyledi. Bu konuda acele etmek istemiyordu çünkü birdenbire umutlanıp hayal kırıklığına uğramak istemiyordu. Daha fazla düşünmek istiyordu.

O sırada diğer finalist çift seçildi ve final için hazırlıklara başladılar. Sıra onlara gelmişti ve Mete içindeki o küçücük umutla hiçbir sorun olmadan mükemmel bir şekilde bitirdi ve aynı zamanda Alya da Mete'deki o mutluluğu fark etti ve o da Mete'den güç alarak harika iş çıkardı. Ve yarışmayı onlar kazandı. O gün Mete konuştuğu adamdan Alya'ya bahsetti ve Alya da en az Mete kadar sevindi. Mete, adamı arayıp yarın buluşup konuşmak istediğini söyledi. Adam böyle bir şeyden zevk duyacağını söylediğinde Mete hemen annesini aradı ve annesinin de oraya gelmesini istedi.

Yarın olmuştu. Herkes o saatte ordaydı ve Seher Hanım onu görür görmez donup kaldı, aynı zamanda gelen adam da. Mete ikisini de masaya oturttu ve adamın ona anlattıklarını annesine anlattı ve annesi Mete'ye bu adamın onun babası olduğunu ama yıllar önce terk ettiğini ve başka kadına gittiğini ağlayarak söyleyip duruyordu. Adam Mete'nin onun oğlu olduğunu öğrendiğinde Mete'ye sarılıp ağlayarak "Sen benim oğlummuşsun. Oğlum!" dedi ve Seher Hanıma dönüp onun yıllar önce kendisini terk ettiğini söylemişti. Seher Hanım ise şaşırarak onu çok sevdiğini hatta hamile olduğunu söyleyeceği gün bir komşusunun onun valizlerle evi terk ettiğini ve kendisinin de evden gittiğini söyledi. O sırada Mete ağlayarak babasının adını sordu babası "Tekin, oğlum." dedi. Daha sonra Tekin Bey, Seher Hanım'a evi terk etmediğini izah etti ve onu yıllar sonra arayıp bulduğunda çocuğunun olduğunu öğrendiğini ve evlendiğini düşündüğünü söyledi ve ikisi de hâlâ birbirlerini çok seviyorlardı. Sarıldılar ve birbirlerinden özür dileyip bir daha hiç ayrılmama sözü verdiler. Mete o gün o kadar mutluydu ki hiçbir zaman bu kadar mutlu olmamıştı ve o gün orada Alya'ya bir sürpriz yapı, ona

evlenme teklifi etti ve eğer kabul ederse oracıkta mutluluktan ölebilirdi. Alya da çok mutlu olmuştu ve hemen kabul etti. Mete'nin hayatı boyunca unutamayacağı bir gündü o gün.

Birkaç ay sonra Mete ve Alya'nın düğün günü belirlenmişti. Tekin Bey, Seher Hanım'a piyano çalmayı öğretiyordu, Mete'ye sürpriz olarak düğün şarkılarını ikisi çalacaktı. Mete'nin ikinci unutamayacağı gün de gelmişti. Annesinin piyano çalmayı öğrendiğini aceleden hiç görmemişti. O gün çok mutluydu. Hayatını çok sevdiği biriyle paylaşacaktı. Alya da çok heyecanlıydı. Düğün başlamıştı. Mete annesini ve babasını ortalıklarda göremiyordu. İlk dans için kalktılar ve Mete annesiyle babasının piyano başında ilk dans şarkılarını çaldığını gördü. Mutluluktan gözünden birkaç damla yaş dökülmüştü ve Ayla onları silerek onun kulağına gülmesi için birkaç şey söylemişti ve gülümsetmeyi başarmıştı.

O gün Mete'den fazla mutlu olan kimse olamazdı ve dans sırasında Alya'ya "Hayatımı değiştirdiğin o gün iyi ki ikimiz de o otobüsteydik. Hayatımdaki en özel ve en güzel günler seninle ve senin sayendeydi. Sen olmasan hiçbir şey yaşanmayacaktı. Hayatımı seninle yeniden kurdum ve sonsuza kadar seninle yaşayacağım." dedi. Alya da, "Ben de sonsuza dek seninle yaşayacağım." dedi ve ona sarıldı. O günden sonra her zaman mutlu mesut yaşadılar. Bir kızları oldu. Kızlarının adını da o gün otobüste Alya'nın konuştuğu ve ikisinin tanışmasını sağlayan kızın adını koydular: Defne.

Sultan DOĞRUCA

Türk Kanı Yerde Kalmaz

"3 Temmuz 1229 günü kurtların ulumasıyla birlikte "Baskın var!" diye bir ses işittim. Gelenler Moğollardı. Diğer adıyla çekik gözlüler... Noyan adında bir komutan elinde pusatı, bağıyordu. "Gök Tengri adına ruhlarınızı azad etmeye geldim. Her yere ölüm saçın nökerlerim. Çadırları ateşe verin. Güzel avratlara dokunmayın. Türklere ölüm. "diyordu

Babam obanın Alpbaşıydı. Ne kadar alp varsa talim yerine çağrılmış kılıçlardan kıvılcımlar çıkıp havada kaybolmaya başlamıştı bile. Bensebir köşeden bu kanlı cengi izliyordum. Şamanın davulundan çıkarttığı ses Moğolları daha da hırçın yapıyordu dahada kanlı savaşıyorlardı sanki. Çoluk çocuk demeden herkesi kılıçtan geçirmişlerdi. Sonra bir ok sesi duyuldu ve gökte bir çocuğun "Baba!" diyerek yankılanan sesi. Babam bir Moğol okuyla vurulmuştu. İşte benim gelme sebebim bu gardaşlar." dedi. Erenalp içinde büyüttüğü on dört yıllık intikam ateşini bu olayı anlatırken bile söndürememişti kanlı gözyaşlarıyla.

"Orduyu burada tutalım beyim, hem Alpler de yorgundur."Bunu diyen Alaaddin Keykubad'a yıllarca hizmet etmiş, yüzünde savaşlardan kalma yara izleri bulunan güngörmüş bir komutandı. Sultan II. Gıyaseddin tecrübesizliğiyle ve bazı komutanların etkisi altında kalarak Ordugâhı Köseadağ eteklerine taşıdı ve burada Türkiye Selçuklu Devleti'nin öncü birlikleri Moğollara yenildi. Savaşın bittiğini sanan tecrübesiz Sultan savaş alanını terk etti. Sultanın savaşı terk ettiğini duyan Alpler de terk etti cenk meydanını. Bir tek Erenalp hariç... O çadırında kaldı ve Moğolların korkarak çadırlara girdiği gün Erenalp çadırına giren bir Moğol'un dizine vurdu. Elinde tuttuğu yayın kirişini arkadan Moğol'un boğazına geçirdi ve yayı birkaç tur döndürdü. Bir yandan ayağıyla Moğol nökerinin başını itiyor bir yandan yayını kendine

doğru çekiyordu. Sessiz ığlıklardan sonra yerde ölü yatan Moğol nökerinin üstünü hızlıca giydi.

"Seni öldürmeye geliyorum Noyan, babamın intikamını alacağım. Eğer bu yoldan dönersem ahirette Oğuz Ata'm kutlu obam benden davacı olsun. Ant olsun, ant olsun, ant olsun." dedi. Bu sırada dışarıda dolaşan bir Moğol nökeri bunu duydu ve hemen Noyan'a haber verdi. Bunu duyan Noyan. "Nökerlerim şu gelecek toy ere bakın hele. Güya babasının intikamını almak istermiş. Gelsinde ona Noyan'ın cehennemini tattırayım. Kara toprak onun bedeniyle beslensin. Gelsinde ilekeş ruhunu azat edeyim.

Bir süre sonra Erenalpıkageldi. Noyansa karşısında oturmuş elma yiyordu. Rahat rahat elmasını yedikten sonra çok sesli olmayan bir kahkaha attı. Ayağa kalktı. Saçları arkaya doğru örgülüydü. ekikgözlüydü. Erenalp ise sarışın mavi gözlü yiğit bir erdi. Noyan kollarını açtı. "Yarana tuz basmaya mı geldin ataşloğlan?" dedi. Erenalp bu anı on dört yıldır bekliyordu. Başındaki börkü yere attı, pusatını çekti. "Üstte mavi gök altta yağız yere ant olsun. Can almadan can verirsem kara elik öz pusatım gök girsin kızıl çıksın. Gök ekini gibi biileyim." dedi. Noyan elini kaldırdı. Havada yumruk yaptı. Bir anda Erenalp'in etrafı sarıldı. Sekiz Moğol nökeri sarmıştı etrafını. İlk hamleyi savurdu Erenalp. İkinci gelen nökerin kılıcını havada yakaladı ve pusatını karnına sapladı. Noyana doğru yöneldi. Ve o sırada bir acı hissetti belinden karnına doğru. Bir mızrakla vurulmuştu Erenalp. Ağzından kanlar akarak Noyan'ın yanına gitti. Karnından çıkan mızrağı tuttu. Noyanın göğsüne sapladı! Noyan'ın nökerleri yıkılmıştı sanki. Buolamazdı. Böylesine bir intikam görmemişlerdi.

İkisi birlikte kara toprağın oldu. Yer ve gök de şahit...

Hüseyin ÇANKAYA

Patronun Ölümü

Soğuk bir kış gecesi idi. Kar yağıyordu. Oğuz, arkasına bakmadan koşuyordu. Nefes nefese kalmıştı. Havanın soğukluğu ve düşen kar taneleri yüzüne çarpıyordu. Burnu ve yanakları soğuktan kızarmıştı. Sanki bir adım daha atsa bayılacaktı orada yorgunluktan. Ancak kendisine saklanacak bir yer bulmalıydı. Sokaklar boştu, insanlar adeta soğuktan kaçmıştı. Bir sokak arasına girdi ve peşindeki polis arabası onun izini kaybedene dek orda bekledi. Üstündeki ince gri palto, onu bu soğuk havadan korumaya yetmiyordu. Siyah pantolonunun altına giydiği ayakkabı ise karın yağdığı havaya uygun değildi. Ancak bir süre bu şekilde beklemesi gerekiyordu. En azından suçsuz olduğunu kanıtlayana kadar beklemeliydi.

Ertesi sabah saklandığı yerden çıktı ve paltosunun şapkasını örterek yürümeye başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Evine gitmek istedi. Ancak orada polisler olabileceğini biliyordu. Dikkatli davranmazsa yakalanacaktı. Kapıya geldiğinde etrafta polis göremedi. Koşarak evin kapısına doğru gitti ve zile bastı. Bir süre sonra kapı açıldı. Kapıyı açan eşi Melis'ti.

- Nerelerdesin sen? Polisler geldi, seni sordular.

- Biliyorum. Ama ben yapmadım. Patronumu ben öldürmedim.

Yemin ederim sana. Lütfen bana inan.

- Şşşş, sessiz ol ve içeri geç hemen.

Oğuz içeri geçti. Evin o sıcak ortamı ona dün gecedeki beri kaldığı ara sokaktan daha güzel geliyordu. Hemen üst kata çıktı ve üstüne kalın bir şeyler giydi. Geri gitmesi gerektiğine inanıyordu. Melis, ona teslim olması gerektiğini iyi bir avukatla kendini aklayabileceğini söyledi ancak Oğuz bunları dinlemeyi reddetti. Tüm deliller onu gösterirken masum olduğuna nasıl inandıracaktı herkesi? Tam o sırada kapı çaldı. Oğuz bir telaşla polislerin gelmiş olma ihtimaline karşı evin arka kapısından çıktı

ve koşarak oradan uzaklaştı. Peki, şimdi ne yapacaktı? Aklına o gün iş yerinde en son görüştüğü, orada şoförlük yapan arkadaşı Emre'yi aramak geldi. "Sonuçta kaç yıllık arkadaşım. Elbet yardımcı olabilir bana." düşüncesiyle ilk gördüğü telefon kulübesine girdi ve numarayı çevirdi.

Telefon ikinci çalışta açılmıştı:

-Alo, kimsiniz?

- Emre. Benim Oğuz.

-Oğuz nerelerdesin, polisler her yerde seni arıyor. Böyle bir şey yapacak bir insan değildin sen neden böyle oldu?

-Ben yapmadım. Dün en son seninle ofiste konuştuktan sonra eşimin doğum günü partisini organize etmek için Mira ile buluştuk. Sonra eşimden gelen bir telefonla polislerin evde olduğunu ve patronumuz Can Bey'in ofisimde ölü bulunduğu için şüpheli olarak polis merkezine gitmemi söyledi. Korktum, ben yapmadım ama kendimi temize çıkaramazdım. Mira'nın yanından ayrıldım ve koşmaya başladım. Bir yer buldum ve geceyi orada saklanarak geçirdim.

-Senin adına üzuldüm dostum, cidden işin zor.

-Ne yani bana yardım edemez misin?

-Üzgünüm, elimden bir şey gelmez.

-Ama eğer Mira'yı bulursam ve o şahitlik ederse ben suçsuz bulunurum. Evet, evet Mira'ya gitmeliyim. Görüşürüz dostum.

Bu fikir Oğuz'un aklına yatmıştı. Hemen Mira'nın evine gitti. Kapı açıktı. Anladı ki ondan önce biri daha buraya gelmişti. Artık Mira da yoktu. Tüm odalara baktı oturma odasında, kanepenin üzerinde telefonu duruyordu. Belli ki Mira'nın başına bir şey gelmişti. Polisler buraya da gelmeden önce gitmesi gerekiyordu. Evden çıktı ve oradan uzaklaştı. Şimdi ne yapacaktı? Kendisini kurtaramazdı ve arkadaşı da kayıptı. Polisler onu aramaya başlayalı bir gün olmuştu yakalanmaktan korkuyordu. Sonra Mira'nın kayboluşunun Emre ile konuştuktan sonra olduğunu fark etti. "Acaba Emre, hayır hayır o böyle bir şey yapmış olamaz. Yapsa da benim üstüme atmaz bu suçu. O benim en iyi

arkadaşım.” diye düşünmeye başladı. Kendini bunu düşünmekten alıkoyamıyordu. Yakalanma ihtimalini de göze alarak birkaç saatliğine Emre’yi uzaktan takip etmeye başladı.

Emre evinden çıktı ve yürümeye başladı. Evden çok uzaklaşmıştı. Neden arabasına binmemişti ki? Bu kadar yolu yürüyerek gitmenin anlamı neydi? Takip etmeye devam etti. En sonunda evinden 10 km uzakta küçük bir eve girdi. Ev, dış boyasıyla adeta pembe bir gülü andırıyordu. Pencereleri ahşaptandı. Kapının önündeki iki basamaklı merdiven, evin biraz daha yüksek görünmesini sağlıyordu. Oğuz, daha önce bu evi hiç görmemişti. Bir süre sonra Emre evden çıktı ve biraz ilerideki marketten bir poşetle eve geri döndü. Oğuz evde ne olup bittiğini merak ediyordu. Nihayet Emre evden çıktı, uzaklaşmaya başladı. Oğuz evin penceresinden içeri baktı. İçerisi normal bir ailenin yaşayabileceği sıradan bir evden farksızdı. Tek fark vardı. Kaybolan arkadaşını Mira ellerinden bağlı şekilde evin içindeydi...

Hemen bir şeyler yapıp onu oradan kurtarmalıydı. Arkadaşını orada elleri ve ağzı bağlı şekilde bırakamazdı. Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra evin bahçesinde camı kırmaya yetecek büyüklükte bir taş buldu ve evin camını kırarak içeri girdi. Mira korkmuş gözlerle Oğuz’a bakıyordu. Adeta onu kurtarması için yalvarıyormuş gibiydi. Oğuz hemen Mira’nın ellerini çözdü. Mira ağzını da açtıktan sonra:

-İyi ki geldin. Ama beni nasıl buldun?

-Uzun hikâye, sen önce buraya nasıl geldiğini anlat bana lütfen.

-Evimdeydim, birden kapı çaldı ve gelen arkadaşım Emre idi. Burada ne aradığını sordum ve sert bir hareketle beni çekip zorla arabasına bindirdi. Ellerimi bağladı ve beni buraya getirip bıraktı “Üzgünüm böyle olmasını istemezdim ancak benim yakalanmamam için Oğuz’un yakalanması şart.” dedi ve gitti. Arada gelip yemek getiriyor sonra tekrar gidiyordu.

-Ne ? Emre mi işlemiş cidden bu cinayeti? İnanamıyorum bu duruma. Mira şimdi senin bu durum için şahitlik yapman ve benim temize

çıkınam gerek. Seni de bulduğuma göre ve bu cinayeti işleyenin de kim olduğunu anladığıma göre senin şahitliğın sayesinde kurtulacağım.

-Peki, tamam buradan hemen çıkalım.

İkisi beraber evden hızlı adımlarla çıktılar. Yoldan bir taksi çevirip karakola gittiler. Mira ve Oğuz bildiği her şeyi anlattı. Daha sonra polisler öldürülen adamın şoförlüğünü yapan Emre'yi getirip sorguya aldılar ve Emre suçunu itiraf etti. Patronundan zam istediği sırada patronunun onu terslemesi yüzünden anlık bir öfkeyle yaptığını ve pişman olduğu için korkudan saklamak istediğini bu yüzden cesedi arkadaşının ofisine koyduğunu söyledi.

Oğuz, bir yandan yakın arkadaşının bunu yapmasına üzülürken bir yandan da haksız yere suçlanmaktan kurtulduğu için mutluydu. Mira ile birlikte eve döndüler ve durumu Melis'e anlattılar. Karısı da Oğuz gibi hem hüznü hem de mutluluğu bir arada yaşıyordu.

Merve KOÇ

Bir Nefes Hayat

Dört yıl önce benim için her şey yolundayken birden aldığım o haber ile dünyam başıma yıkılmıştı. En yakın arkadaşım Büşra kanser hastalığına yakalanmıştı ve onun için elimizden gelen hiçbirşey yoktu. Hastaneye gideceği bir gün benim de onunla gelip gelmeyeceğimi sordu, tabii ki her zaman yanında olacaktım.

Hastaneye gittik,yanımıza beş yaşında bir çocuk oturdu, lösemi hastasıydı.Dökülen saçlarını gizlemek için bir bandanayla küçük kafasını örtmüştü.Çekingen gözlerle bize bakmaya başladı.Daha sonra bizim muayene sıramız geldiği için veda ederek ondan ayrıldık.Ertesi gün tekrar hastaneye gittiğimizde çocuğun orada olduğunu gördük ve yanına gittik.Annesiyle konuşma fırsatımız olduğunda çocuğun adının Aras olduğunu , sekiz aydır lösemi hastası olduğunu, çevresindeki olaylardan çok etkilendiğini ve bu yüzden bir savunma mekanizması olarak susmayı tercih ettiğini öğrendik.

Küçük Aras için çok üzülmüştük,ona elimizden geldiğince yardımcı olmaya karar verdik.Bundan sonra işimiz olmasa bile hergün rutin olarak hastaneye uğramaya başladık.Büşra da bu süreçte epey yıpranmış,kilo kaybetmiş ve saçları dökülmeye başlamıştı.Fakat Aras'la ilgilenmek ona iyi geliyordu.Aralarında çok büyük bir bağ oluşmuştu ve birbirlerini çok seviyorlardı.Zaman ilerledikçe kemoterapi ve ilaçlar nedeniyle çok halsizleştiği için Büşra artık Aras'ı fazla ziyaret edemiyordu.Benden gidip Aras'ı görmemi ve iyi olup olmadığını söylememi istediği bir gün Aras'ın yoğun bakımda olduğunu ve uygun ilik bulunmazsa en fazla bir ay dayanabileceğini öğrenmiştim.

Hayat bu kadar kısa olmamalıydıonun için, daha çok küçüktü ve yaşamayı herkesten çok hakediyordu.Büşra ve Aras için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.Uygun iliğin bulunması için herkes seferber

olmuştur. İki hafta geçmesine rağmen hâlâ ilik bulunamamıştı ve o parlayan yıldız yavaş yavaş parlaklığını yitiriyordu.

Bu olaylar olurken Büşra kısmen iyileşmişti ve günden güne de iyiye doğru gidiyordu. Haftalarca aramadan sonra sonunda uygun ilik bulundu. Benim iliğim Aras'ınkiyle uyuşmuştu. Yüzlerce kişi içinden benim iliğimin uyuşması ve onun en yakınındayken bunu son anda fark etmiş olmamız mucize gibi bir şeydi. Uygun ilik Aras'a ulaştı ve Aras o minicik elleriyle hayata sınıksız tutunmaya devam etti.

Artık Büşra da Aras da tamamen iyileşmişti. Bu kadar kısa süre içerisinde bütün bunların gerçekleşebiliyor olması çok garipti. Hayatın karşımıza neler çıkarabileceğini bilmediğimiz gibi bizi nasıl ödüllendireceğini de bilmiyorduk. Meğer hayat kaç dakika nefes aldığımız değil nefesimizi kesen kaç dakikanın olduğuymuş ve en umutsuz olduğumuz anlarda bile asla hayata tutunmaktan vazgeçmememiz gerektiğiymiş.

Ceylin ÜNAL

Senden Kurtuldum

Kendimden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Bir karanlığa girdim ve oradan çıkamıyorum. Kendimi bir hiçmişim gibi hissediyorum ve bunlar ortada bir sebep yokken gerçekleşen durumlar. Bu, bir sebebi olmasından çok daha kötü bir durum.

Herkesin itici bakışlarına maruz kalarak koridorda yürüyorum. Bu durumdan artık çok sıkıldım. Herkes benim dikkat çekmek için üzgün rolü yaptığımı düşünüyordu. Oysa ben niye mutluyken üzgün rolü yapayım, hayatın tadını çıkarmak varken neden bir günümü hatta bir haftamı somurtarak geçireyim ki? Ama insanlar bunu anlamıyordu işte. Bipolar rahatsızı olduğumu ve tedavi gördüğümü kaç kere söylemişimdir. Bir de bunu söylememe rağmen bazıları “Tedavi gördüysen neden hâlâ iyileşmedin?” diyor bazıları ise “Rahatsız olabilirsin tamam ama bir gün çok mutlu diğer günler mutsuz olman dikkat çekici ve rahatsız edici” diyordu. Ne yapabilirim ki sanki ben istiyorum böyle olmayı, benim yapabileceğim bir şey yok ki. Bana inanan ve destek veren sadece ailem ve bir kişi vardı: Deniz... O da bipolar rahatsızıydı. Hani bir söz vardı yaşamayan anlayamaz diye. Gerçekten de öyle beni eleştirenler, arkamdan konuşan kişiler benim yaşadığım durumu yaşamadıkları için beni anlamıyorlar. Fakat Deniz benim yaşadığım durumumu yaşadığı için bir tek o anlıyordu beni.

Deniz okula sonradan gelmişti ve benim çoğu kişi tarafından dışlandığım gibi o da sonraları dışlanmıştı. İkimiz de birbirimizin rahatsızlığını öğrenince beraber takılmaya başladık. Artık sürekli beraber takılıyorduk. Sevdiğimiz bütün şeyler aynıydı. İlk defa birinin yanında kendimi bu kadar mutlu hissediyorum. Eve gittiğimde anneme Deniz'den bahsettim. Annem de benim için mutlu oldu. Çünkü uzun zamandır böyle arkadaşım olmamıştı. Annem Deniz'i merak ettiği için onu bize davet etti. Ben de Denize gelip gelemeyeceğini sordum ve gelebileceğini söyledi. O gün için sabırsızlanıyorum.

Okuldan beraber çıktık ve eve doğru gittik. Eve geldiğimizde annem bir sürü şey yapmıştı, onları afiyetle yedik. Daha sonra benim odama geçtik. Deniz'e odamı tanıttım. Deniz, masama bakarken yazdığım şarkıların defterini buldu ve içine bakmaya başladı. Ben de bir şey diyemedim yani. Yazdığım şarkıları okuyunca bana şaşkınlık içinde baktı ve sen bunları nasıl yazıyorsun, dedi. Gülümsedim. Sonra da şarkıları söylemeye başladım. Deniz şaşkınlıkla bana bakıyordu ben ise sadece gülümsüyordum. Şarkı bittikten sonra Deniz "Yarın direkt müzik hocasının yanına gidiyoruz, sen niye bu zamana kadar hiç gitmedin ki zaten?" dedi. Ben bu şarkıları insanların beni dışladıkları zaman o an hissettiklerimle yazmıştım. Daha sonra ise kendime göre şarkıları bestelemiştim. Ben de birçok kez öğretmenin yanına gidip göstermeyi düşündüm gitmek de istedim fakat bir şey bana engel oluyordu. İnsanların bana olan tavırları beni engelliyor. Sanki yine bana inanmayacaklar gibi düşünüyorum. Ama bu niye benim umurumda ki ben kendimi biliyorum, şarkıları kendim yazdığımı da biliyorum. Onların inanmalarına ihtiyacım yok ki. Bir anda duygu değişimi yaşadım resmen, bir istek geldi ve yarın müzik öğretmenin yanına gideceğim. Deniz de mutlu oldu. Resmen onun sayesinde fikirlerim değişti, kendime geldim. Deniz gittikten sonra yatağıma girdim yarının güzel geçmesi dileğiyle uykuya daldım.

Sabah olduğunda kalktım ve okula doğru yol aldım. Denizle kapının orada buluştuk ve direkt müzik öğretmenin yanına gittik. Çok heyecanlıydım. Öğretmen belki de beğenmezdi ama yine de şansımı deneyeceğim. Öğretmen yazdığım şarkıları okuduktan sonra hayretle bana baktı ve şarkılardan bir tanesini söylememi istedi. Benim tabii elim ayağım titriyor, ilk defa bir öğretmen karşısında şarkı söylüyorum. Şarkıyı bitirdikten sonra öğretmen ve Deniz ayakta alkışladılar. Çok mutlu oldum. Daha sonra öğretmen provalar yapıp bu şarkı ile okullar arası yapılan yarışa katılabileceğimi söyledi. Öğretmenin söyleyip dışarı çıkmasıyla benim Deniz'e sarılmam bir oldu. Deniz de benim için çok

mutlu oldu. Bu günden sonra her gün provalara gittim. Gittikçe kendimi de geliştirdiğimin farkına vardım. Deniz de benimle birlikte geliyordu. Onun da böyle bir şeye ihtiyacı vardı aslında. Ama o benim yanımda gayet mutluydu ben de onun yanında mutluydum.

Günler geçtikçe bana inanmayan insanlar bile şu an beni ayakta alkışlıyorlar. En çok da bu duruma sevindim. Yarışmaya katıldım ve ilde 2. olduk. Herkes bana sarılıyor beni tebrik ediyordu. Ben de Deniz'e teşekkür ettim. Çünkü onun sayesinde bu durumdaydım ve o bizim okula gelmeseydi ben onla karşılaşamazdım ve bu kadar mutlu olamazdım. Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum resmen.

Hayat böyle bir şeyi işte, tam ümidini kaybetmişken biri karşına çıkar ve o senin hayata dönüşün olur. Artık eski ben değildim. Artık kendimden kurtulmuştum.

Emine GÖKALP

Kalbi Seninle

Yorgun gözleriyle takvime baktı. Bugün buraya gelişinin tam 5.senesiydi ama o beş sene nasıl geçti gel bir de ona sor. Çok bakmıyordu takvimlere. İçi sıkılıyor, zaman geçmek bilmiyordu. Eskiden su gibi akıp geçiyor zaman derdi. Yirmi dört sene dişini tırnağına takıp onca emeklerle büyüttüğü tek evladı-kızı- onu, içinde gram huzur bulunmayan bu eve acımasızca bırakıp gitmişti; tam da bugün, anneler gününde... O günden beri anneler günü denen gün, onun için daha da bir anlamsızlaştı. Her sene bugün anne olmak ayrı bir acı veriyordu ona. Kızı onu buraya terk ederken bıkip usandığını, artık ona bakacak gücünün olmadığını söylemiş, o günden beri hiç yanına uğramamış, hâline vaktine bakıp sıhhatini sormak için bile gelmemiştir.

Her gün olduğu gibi yine sallanan koltuğunda oturup muhabbet kuşuyla konuşurken dinlenme saatinde eski mahalle komşusu Hamdiye içeri girmişti. Anlaşılan onu ziyarete gelmişti. Hamdiye'yi görmeyeli de beş sene olmuş ama tanıyabilmişti. Yaşlıydı ama bunak değildi, hafızası kuvvetliydi. Hamdiye geldi, yanına oturdu, bir süre sohbet ettiler. Ardından bir sessizlik oldu ve Hamdiye acıklı bir yüz ifadesiyle tekrar söze başladı: “ Leyla Teyzeciğim, nasıl diyeceğim bilmiyorum ama senin de artık bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü artık zamanı geldi. Kızın seni buraya nasıl bıraktı, sana neler demedi, hepsini bilirim ben ama evlattır o. Kızın iki sene önce kalp hastası olduğunu öğrendi ve iki senedir kalp yetmezliğiyle yaşıyor. Ama artık doktorlar durumunun kötüye gittiğini ve altı aya kadar uygun kalp bulunamaması durumunda hayatını kaybedebileceğini söyledi. Anası olarak senin de bilmenin vakti gelmişti artık. Leyla teyze ne diyeceğini şaşırıldı, kelimeler boğazında düğümlenmişti kızı ona acımamış olsa da o bu haberi duyduktan sonra canı yanmıştı ve onun için fedakârlık yapmayı düşündü. Bu durumu Hamdiye'ye anlattı. Ziyaret saati dolmuştu. Hamdiye vedalaşıp ayrıldı oradan. Ertesi gün hastaneden yetkililer geldi. Leyla teyzeye bir şey

olursa kalbi kızına nakledilecekti. Gerekli evraklar tamamlandı ve yetkililer gitti.

O haberi aldıktan sonra yaşamaktan daha da usanmış daha da acı çekiyordu. Her gün dua ediyordu Allah’a canını alması için. O hafta tuvalete gitmek için merdivenlerden aşağı ineceği bir gün ayağı kaydı, paldır küldür yere düştü son basamağa kadar yuvarlandıktan sonra oracıkta hayata gözlerini yumdu. Duası kabul olmuş artık bu acıdan kurtulmuştu. İlk olarak kalbi alındı kızına nakledilmek için daha sonra bedeni ebediyen toprağa kavuştu.

Huzur evi yasa, kızını ise sevince boğulmuştu. Lakin kızını, ölenin annesi olduğunu bilmiyordu. Ameliyat için hazırlıklar tamamlandı ve ameliyat gerçekleşti. Ameliyat beklenenden daha iyi geçmişti. Odasına getirildi, aradan uzun bir zaman geçti kendine gelince eşi ona bu haberi verdi: “Annen artık bu dünyada değil ama kalbi seninle.” kızını bu lafı duyunca şok geçirdi ve çok duygulanıp ağlamaya başladı. O annesine bakacak durumda iken kendinden fedakârlık göstermemişti. Ama annesi ona en büyük fedakârlığı yapmıştı yine...

Feyza TAŞKIN

Hayal

İlkim fakir bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya geldi. Kendisinden iki ve üç yaş küçük iki kardeşi vardı. Babasını üç yaşındayken trafik kazasında kaybettikten sonra zor olan hayatı daha da zorlaştı. Yeşil gözlü, kahverengi saçlı olan İlkim çok yardımsever, zeki ve iyi kalpli biriydi. Yaşadığı çevre tarafından güler yüzlü ve hayvansever olması ile tanınırdı. Her gün evden çıkıp okula giderken evlerinin önündeki kaplara su ve yem bırakırdı. Doğa, İlkim'in en yakın arkadaşıydı. Çoğu şeyde ona destek oluyordu. İki her yere beraber gidip her şeyi beraber yapıyorlardı. En büyük hayalleri ise büyüyüp öğretmen olmak ve aynı okulda çalışmaktı. Okul çıkışlarında ikisi beraber ders çalışıp geleceğin hayallerini kurarlardı.

İlkim hafta sonları annesine destek olmak için okullarının yanındaki pastanede garsonluk yapıyordu. Çoğu zaman okul ihtiyaçlarını buradan kazandığı paralar ile karşılıyordu. Hafta içi okul yorgunluğunun ardından hafta sonu pastanede garsonluk yapmak onu çok yorsa da hiçbir zaman pes etmiyordu. Bir gün annesi apar topar hastaneye kaldırıldı ve annesinin tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandığını öğrendi. Bunu duyunca çok üzülüp okula ve derslerine bir süre ara verdi. Hafta içleri de pastanede çalışmaya başladı. Evdeki kardeşlerinin ödevlerine yardım etti, onlarla ilgilendi. Bu zamanlarda Doğa hep ona destek oldu. O, pastanedeysen kardeşlerinin başında durup onlara göz kulak oldu. Bir araya her geldiklerinde İlkim'in okula geri dönmesi gerektiğini söylese de İlkim, okula geri dönerse her şeyin daha da zorlaşacağını düşünüp dönmüyordu. 1 ay sonra annesinin ölüm haberini aldı. 3 hafta boyunca sadece evden işe gitti. O üç haftada Doğa'nın babasına yurtdışından çok güzel bir iş teklifi geldi. Doğa her ne kadar arkadaşının yanında olmak ve onu yalnız bırakmak istemese bile ailesi ile beraber yurtdışına gitmeyi kabul etti. Son kez İlkim ile konuşmaya gitti. İlkim yine çok üzüldü çünkü ona destek olan tek dostu da artık yanında yoktu.

Annesinin ölümü ve dostunun başka bir yere taşınmasını öğrendikten sonra yıkılmış olsa da gelecekte kurdukları hayalleri düşündü ve onları gerçekleştirmek için okula geri başladı. Hafta içi okul çıkışlarında ve hafta sonlarında pastaneye gidiyordu. Pastane sahibi annesinin çok yakın arkadaşıydı o yüzden İlkim'in bazı günlerde pastaneye gelmeyip ders çalışmasını söylüyordu.

Bir gün okuldan döndü. Eve geldiğinde salonda dayısının oturduğunu görünce çok sevindi. Dayısı şehir dışından olanları duymuştu ve onlara yardım etmek için gelmişti. İlkim'in bu yıl üniversite sınavı olduğu için kardeşlerini kendi yanına alabileceğini ve ihtiyaçlarını karşılamasında ona yardım edebileceğini söyledi. İlkim yine kardeşlerinden ayrılmanın üzüntüsünü yaşıyordu ama yaklaşık 5-6 ay sonra üniversiteyi kazanınca her şeyin düzeleceğini umarak kardeşlerinin dayısıyla gitmesine izin verdi. O günden sonra pastanede çalışmayı bırakıp sadece okuluna ve derslerine odaklandı. Dayısının verdiği bilgisayar ve telefon sayesinde sık sık Doğa ile konuşuyorlardı.

Sınava iki ay kala Doğa arkadaşını çok özlediğini fark etti ve ailesinden izin alıp Türkiye'ye geldi. iki ay boyunca ikisi beraber okula gitti beraber ders çalıştı. Arada dayısı ve kardeşleri ona ziyarete geliyordu ve ona son günlerde destek oluyorlardı.

Sınav günü geldi, Doğa ve İlkim sınava girdi. Doğa'nın sınavı çok iyi geçmişti fakat İlkim'in sınavı güzel geçmemişti. Bunu sonuçlar açıklanana kadar hiç kimseye söylemedi. Sonuçlar açıklandı ve puanı düşündüğünden çok düşük çıktı, Doğa'nın puanı ise istediği üniversiteye girmesine yetiyordu. Doğa üniversite için başka şehire giderken İlkim de geride bırakamayacağı hiçbir engel olmadığını düşünerek Doğa ile beraber gitti.

Sınava bir yıl daha hazırlandı ve sınava tekrar girdi. Bu sefer çalışmasının karşılığını almıştı, sınavı çok güzel geçmişti. Heyecanla sınav sonuçlarının açıklanacağı günü beklediler. Sınav sonuçları açıklandı ve İlkim Doğa'nın gittiği üniversiteyi kazandı. İkisi de

hayallerinin teker teker gerekleŒiyor olmasına çok sevindi. Üniversiteyi beraber okudular. Doğa, mezun olup iŒe baŒlayınca İlkin, artık kardeŒlerini yanına alabilecek hâlde olduğunu dŒünp dayısıyla konuŒtu. Dayısı bu duruma önce karŒı ıkrsa da İlkin'in isteğini kabul etti.

Üniversitenin son yıllarını okurken hocası onu bir bilgi yarıŒmasına soktu ve İlkin o yarıŒmanın birincisi oldu. YurtdıŒından birçok güzel iŒ teklifi geldi. Etrafındaki herkes o kadar zorluğa rağmen bu baŒarısı sayesinde onunla gurur duyuyordu. İlkin, iŒ tekliflerinden hayvanlarla ilgili olanını seti ve bir sürü proje hazırlamaya baŒladı. Bu projelerden biri ödül aldı. İlkin için hayat artık çok güzel olmuŒtu. Hayallerindeki gibi arkadaŒıyla aynı okulda ğretmen olarak alıŒmıyordu ama her ikisi de çok sevdikleri iŒleri yapıyorlardı ve sürekli birbirlerine destek oluyorlardı. Dostlukları hep böyle devam etti ve ikisinin de baŒarısı ömürleri boyunca eksik olmadı.

Selin BAYINDIRLI

Şans

İçinde bulunduğumuz senenin sonuna doğru yaklaşıyorduk. Soğuklar kendini hâliyle gösteriyordu. Yaşadığım 25 sene boyunca havaların bu kadar soğuk olduğunu hatırlamıyorum. Mesleğim dolayısıyla memleketim olan Muğla'dan ayrılıp Ankara'ya doğru yola çıkacaktım. Tren biletini erken saate almıştım. Gideceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. Küçüklüğümden beri tek hayalim öğretmen olmaktı ve ben ilk görevimi yapmak için Ankara'ya gidiyordum. Yolculuk sabahı erkenden kalkıp hazırlanmıştım. Evden çıktım ve son kez memleketimin dalgalanışını izledim.

Taksi çağırıp istasyona sürmesini söyledim. Sonra aniden durduk. Ne olduğunu sorunca şoför telaşla, ufak bir arıza olabileceğini söyleyip arabadan indi. İşini hemen halletmezse treni kaçıracaktım fakat aklıma kötü ihtimalleri getirmek istemiyordum. Şoför arabadan ineli yaklaşık yarım saat olmuştu ve benim treni kaçırmama ramak kalmıştı. İlk görevim için hayal ettiğim her şey suya düşecekti. Arabadan inip acelem olduğunu söyledim ve o da arızanın büyük olduğunu söyledikten sonra beni başka bir taksici arkadaşına sevk etmek üzere onu aradı.

Beklediğim araç on beş dakika içinde geldi. Taksiye bindiğimde çok şaşırdım. Bunun sebebi, şoförün lisedeki yakın arkadaşlarımdan Beliz'in abisi Mehmet abi olmasıydı.. Lisedeyken her okul çıkışında Beliz ile yemek yemeğe gider, süreyi biraz abartınca Mehmet abi bırakırdı bizi eve. Mehmet abiye, bu yolculuğu ilk görevim için yaptığımı ve benim için ne kadar önemli olduğundan bahsettim. Daha sonra Beliz'in neler yaptığımı sordum. Onun da Ankara'da görev yaptığını öğrenince çok mutlu oldum. Beliz'in de henüz gitmediğini öğrenince aklıma, beraber gitme fikri dank etmişti. Mehmet abi ile bu fikri paylaşınca onun da hoşuna gitti ve hemen Beliz'i aradı ve hemen Beliz ile buluştuk.

Görüşmeyeli neredeyse beş sene olacaktı. Lise yıllarım hep onunla geçti. Onunla güldük, onunla ağladık, onunla yedik içtik. Gizlimiz saklımız yoktu. Aramızda dostluktan öte bir bağ vardı. Onu bu kadar uzun süre görmeyince gerçekten çok özlemiştım. Beliz'i gördüğüm an koşarak ona sarıldım ve ikimiz de ağlamaya başladık. Beliz'i görünce eskiler bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Ne kadar anımız varsa hepsi birden aklıma geldi. Birbirimize bakıp tekrar sarıldık. İkimiz de o kadar çok şey merak ediyorduk ki. Bir an önce delicesine bir şeyler sormak istiyorduk. Aradan seneler geçmesine rağmen birbirimize olan güvenimiz hiç ekilmemişti ve bu bana göre gerçek arkadaşlığın en iyi göstergesiydi.

Kahkahalar içinde trene doğru ilerliyorduk. Seneler ardından hâlâ bu kadar samimi kalabilmiştik. Onu şimdi bulduysam bir daha kaybetmemeliydim, ona bu kadar değer verirken ve onun gibi bir dost bulmuşken.

Koltuklara oturduk. Sadece 1-2 saat öncesine kadar tek mutluluğum Ankara'ya gidiyor olmamdı. Fakat hayatın ne getireceği belli olmuyor. Beliz de bana aynen bunu söyledi. Trende görüşmediğimiz sürede neler olduğundan bahsetti. Annesi Feride teyzenin beyninde kötü huylu bir tümör çıkmış, öğrendiklerinde yıkılmışlar. Beliz, babasını 9 yaşında kaybetmişti zaten. Benim tanıdığım Beliz kendini bildi bileli annesini kaybetme korkusuyla yaşıyordu. Ona yaptığı en ufak yanlışta onu üzdüğü için kendini hırpalıyordu. Şuan Feride teyze Beliz ve Mehmet abinin maddi imkanlarıyla bir hastanede tedavi görüyormuş. Mehmet abi aslında mühendismiş fakat henüz iş bulamamış. Feride teyzenin hastane masrafları için şimdilik taksicilik yapıyormuş. Hatta Beliz de mezun olduktan sonra iş aramamış ama bu durumdan dolayı iş başvurusunda bulunmuş ve kabul görmüş. Onun için Ankara'ya gidiyormuş. Feride teyzenin üstümüzde çok emeği vardır. Annemin yokluğunda bana adeta bir anne gibi kollarını açtı. Babam ile aram açıkken çok yardımcı oldular bana. Onlar sayesinde ayakta kalabildim

diyebilirim. Annem ile küçük kardeşimi bir trafik kazasında kaybetmişim. Babam ile de aram hiç iyi olmadı.

Beliz'e Feride teyze için bir yardımda bulunabileceğimi söyleyince çok mutlu oldu. Zaten Feride teyze de beni evladı gibi görürdü, hiç ayırmazdı. Öğretmenlik maaşım ile ne kadar yardım edebilirdim bilmiyordum ama elimden geleni yapacaktım. Tren yolculuğuna devam ederken Beliz ile eski anıları hatırladık. Beraber dinlediğimiz şarkıları dinledik, fotoğraflarımıza baktık. İyi ki onunla karşılaşmıştık. İyi ki Beliz gibi bir insan vardı hayatımda. Ailemin yokluğunu hissettirmeyen hatta aile sıcaklığını veren bir insandı o.

Ankara'ya varmıştık. Trenden indik ve bavullarımızı sürerek sokaklarda dolanmaya başladık. Henüz kalacak bir yerimiz yoktu. Bir pansiyon bulup oraya yerleşmiştik. Yarın ikimiz de ilk görevimiz için uyanacaktık. İçimi tatlı bir heyecan kapladı.

Ertesi gün ikimizin de ilk iş günü çok güzel geçti. Eğer böyle gidersek Feride teyze için bir şeyler yapabilirdik. Zamanında bizim için yaptığı şeylerin hakkını ödeyebilirdik. İyileşmesi için her şeyi göze alabilirdik. Her gün arıyorduk onu. Halini hatırlarını soruyorduk. İyileşecekti, ben hissediyordum. Beni daha mutlu eden şey, hiç bilmediğim bir şehirde en yakın dostumla yaşıyor olmamdı.

Ayça TÜTÜNCÜ

Sessiz Otoyol

Kanlı dolunayın olduğu bir gecede, تنها ara sokaklarda geziyordun. 1 gündür bir şey yemediğin için karnın gurulduyordu. Hapishaneden yeni çıktığın için kimse sana iş vermiyordu. İşsizdin. Gecekonduların olduğu bir sokakta yeni boyanmış siyah bir araba vardı. Bir karnına bir de arabaya bakıyordun. Açlığa yenik düştün. Etrafa baka baka arabaya yanaştın. Gecekonduların ışığı kapalıydı ve sokakta da kimse yoktu. Cebinde hırsızlık yapmak için kullandığın demir alet vardı. Onunla olabildiğince hızlı bir şekilde arabanın kapısını açtın. İçi eskiydi ama seni bir kaç gün idare ederdi. Arabanın anahtarı torpido gözünde idi. Arabayı çalıştırdın. Yine yakalanıp hapse girmek istemiyordun. En yakın kasabaya doğru yola koyuldun.

Bir saat yol gittikten sonra turuncu kumlar, kayalar ve kaktüslerden başka hiçbir şeyin olmadığı, zifiri karanlığın ve sessizliğin hükmettiği bir çöle geldin. Çölde iki saat yol aldıktan sonra siyah ceketli, yüzünü seçemediğin, iri bir adam gördün. Sana ters yönde hızlı adımlarla ilerliyordu. Yaklaşık on metre daha gittikten sonra arabanın benzini bitti. Koca çölün ortasında kala kalmıştın. İleride karanlıktan ne olduğunu anlayamadığın, hareket eden bir şey vardı.

Ne yapacağını düşünürken arabanın içinini inceledin. Yanındaki koltukta dört haneli şifresi olan bir çanta duruyordu. İncelemeye devam ettiğinde pili bitmek üzere olan bir fener, harita, şeker ve birkaç gereksiz şey buldun. Haritaya göre biraz ileride bir ev bulunuyordu. Saat üçü geçmişti. Şehre geri dönemezdin. Biraz düşündükten sonra ne yapacağına karar verdin.

Varsa bagajdan bir bidon alıp koşarak eve gidecek, sonra oyalanmadan arabayı çalıştırıp otuz kilometre ötedeki kasabaya ulaşacaktın. Arabadan çıkıp bagajı inceledin. Bagajda; paslı bir levye, kriko, hava pompası ve lastik vardı. Ne olur ne olmaz diyerek levveyi

aldın. Levveyi kullanarak çantayı açmayı denedin ama çanta çok dayanıklıydı. Sonra uğraşmaya değmeyeceğini düşünerek eve doğru yürüdün.

Karaltının karşısına gelmiştin. Hareket etmeyi kesti. Elindeki levveyi biraz sıkarak ilerledin. Yürürken bir anlığına gözünü kırptın. Gözlerini açtığı anda karaltı yok olmuştu. Çöle baktın ama bir şey göremedin. Ufaktan korkmaya başlamıştın. Koşar adımlarla gitmeye başladın. Eve yaklaştıkça karasinek vızıltıları duymaya başladın.

Sonunda evi görebilecek bir mesafeye gelmiştin. Ev, eski bir benzin istasyonuymuş. Bir yandan benzin bulduğuna sevinirken diğer yandan loş ışıkları yanıp sönen, karasinek dolu, leş gibi kokan, harabe gibi bir benzin istasyonuna gittiğin için geriliyordun. Harabeye vardığında leş kokusu artmıştı. Binaya girip burada yaşayan insanlarla karşılaşmadan bu işi halletmek istiyordun. Benzin vardı ama benzini dolduracak bidon benzeri hiçbir şey yoktu. Evin içinde olmalıydı.

Evin etrafını dolaştın sadece önde bir giriş vardı. Pencerelelerden içeri bakmaya çalıştın ama pencereler çok yukarı yapılmıştı. Yetişemiyordun ve üzerine çıkabileceğin bir nesne de yoktu. Mecbur kapıdan girecektin.

Alet ile kapının kilidini açtın. Kapıyı açmanla birlikte koku daha da yoğunlaştı. Girişte demir bir dolap, büyük bir sandık, üzerine kan bulaşmış kirli bir halı ve boş bir askılık vardı. Solda ve sağda birer oda vardı. Soldakine yöneldin. Hareket ederken yerdeki parke döşemeler gıcırdayordu. Soldaki odanın içinde mermer bir bankonun üzerine serilmiş, iç organları dışarı fırlamış, üzerine sinekler ve kurtlar dolmuş, en az üç günlük bir insan cesedi vardı. Bu görüntüye dayanamadın ve boş olan midenden çıkarabileceğin ne varsa çıkardın. Bilincin gitmeye başlamıştı. İçin geçti ve orada bayıldın.

Ayıldığında hâlâ bayıldığın yerdeydin ama dışarıdan demirin birbirine vururken çıkardığı şingirdama sesi ve ayak sesleri geliyordu. Korkarak demir dolabın içine saklandın. Ayak sesleri giderek yükseldi.

Korkuyla geçen birkaç saniyenin ardından kapıdan biri girdi. Dolabın ince delikleri arasından geleni gördün. Bu yolda gördüğün siyah ceketli adamdı. Bir elinde uzun bir zincir, diğeri elinde de kanlı bir tavşan vardı.

Kapının açık olmasından ve yerdeki kusmuktan anladığı üzere evine biri girmişti. Hırıltıya benzer sesler çıkarmaya başladı. Koşar adımlarla bir odaya girip orayı yerle bir etti. Evine giren kişiyi aradığı belliydi. Sen korkundan donakalmıştın ve dolaptan çıkıp kaçmayı aklından bile geçirmiyordun.

Adam bir odayı aradıktan sonra girişe geri geldi. Yüzünü hâlâ seçemiyordun. Bağırarak sandığı açtı. Sandıkta aradığını bulamayınca öfkeyle sandığı karşı duvara fırlattı. Sıra dolaba gelmişti.

Dolabın kapısını hızla açtı. Elinde levye tutan ve tir tir titreyen seni görünce aradığını bulmuştu. Kanlı elleri ile boğazına yapıştı. Seni ileri geri savurarak vücudunu demir dolaba çarptı. Acı ile bağırırken elindeki levye ile adamın koluna vurdun ama adama acı işlemiyor gibiydi. Onun kana susamış siyah gözlerine baka baka öldün.

Gökhan DEMİRDEN

Hayallerin Ötesinde

Dar, uzun mahalle aralarında yapılan futbol maçları... O yapılan maçlardan başka bir şey keyif vermiyordu bir elin parmakları kadar olan bu genç adamlara. Öyle severek oynuyorlardı ki bu oyunu, sanki o an kıyamet kopsa haberleri olmayacak.

Bir cuma günü yine bu beş genç beraberlerdir okuldaki tören sırasında. Hani o tatile girmenin verdiği coşkuyla bağıra bağıra okursun ya İstiklal Marşı'nı, onlar da aynen öyle yapıp koşarak çıktılar okullarından. Gözlerinde bir futbol sahası olan mahallelerine gelmişlerdi kan ter içinde. Arda durmamıştı diğer dördü gibi, getirmesi gereken bir şey vardı çünkü. Arda, eve girip hayallerini süsleyen topu aldı bir çırpıda eline ve koşa koşa geri döndü gözündeki ileride değerini daha iyi anlayacağı yere. Arda geldiğinde her şey çoktan hazırlanmıştı bile, iki tane taş parçasından yapılan iki adet kale. İki kale olmasına anlam veremedi, bugün yapacakları mahalle maçını hatırlamadan önce.

Hepsini öyle bir heyecan sarmıştı ki yerinde duramıyordu hiçbirisi. Bütün hafta bekledikleri maç günü gelip çatmıştı. Sonunda bir ödül olmamasına rağmen bir kupa maçına çıkacaklarmış gibi hazırlanmışlardı bütün hafta boyunca.

Maç başlamıştı kısa bir süre sonra, canla başla koşuyorlardı o topu kaleye gönderebilmek için. O sırada tesadüfen bir futbol antrenörü geçmektedir mahalleden. O kadar genç arasından parlayan Arda çeker dikkatini. Bekler maçlarının bitmesini. Bir süre sonra biten maçta kazanan Arda'nın takımı olmuştur. Mutlulukları yüzlerinden okunur hepsinin. O sırada antrenör Arda'nın yanına geldi ismini sordu genç yeteneğe.

Antrenör kendini tanıttı ve Arda'yı takımında görmekten mutluluk duyacağını belirtti. Antrenörün dudağından dökülen sözcükleri duyan Arda'nın kalbi adeta yerinden çıkacak gibi olmuştu ve hiç tereddüt

etmeden kabul etti bu teklifi. Antrenör, Arda'ya yarın antrenman olduğunu ve gelmesini söyledi. Yarın olmak bilmiyordu Arda için, hayallerini süsleyen futbolcu olma isteğiyle erkenden yattı.

Günler geçti Arda takımla birlikte çalışmalarına başladı. İki hafta sonra bir maç günü geldi takımının. Böylece Arda, bugüne kadar sadece televizyonlarda gördüğü yeşil sahaya ilk adımını attı.. Maç saati gelip çattı, Arda yedek kulübesinde oturmaktaydı maç başladığında. İlk yarı bitiğinde takım bir farkla gerideydi.

İkinci yarının başlarında antrenör Ardayı yanına çağırdı ve oyuna gireceğini söyledi. Arda'nın hırslı yüzünden okunuyordu. Arda oyuna girdi, büyük bir azim ve hırsla topu filelere göndermek için çabalamaktaydı. Maçın bitmesine az bir süre kalmış, zaman ilerledikçe ümitlerde azalmaya başlamıştı takım için ta ki Arda'nın topu filelere göndermesine kadar. Herkes maçın beraberlikle biteceğini düşünürken sahneye çıkmış Arda ve takımına galibiyeti kazandırmıştı. Hayatının dönüm noktası olmuştu bu maç Arda'nın. Sadece bir hayal olup mahalle arasında başlayan bu serüven gerçek olmuştu. O, artık yeşil sahaların vazgeçilmez bir yıldızı olarak adını kazınmıştı tarihe.

İ. Enes GÜREN

Issız Kasaba

Kocaman bir dağın eteklerinde birkaç evden oluşmuş bir kasaba vardı. Evler olmasına rağmen burada hiç kimse yaşamıyordu. Mustafa Bey iş bulmak amacıyla gittiği yerden gelirken burasını keşfetmişti. Eşi Gülşen, çocukları Serhat ve Sevgi ile bu kasabaya yakın bir yerde yaşıyordu. Yakın zamanda işten çıkarılmış ev kirasını dahi ödeyemeyecek kadar kötü bir duruma düşmüşlerdi. Kasabayı bayağı gezdikten sonra kimsenin olmadığını fark etti. Aklına kiradaki evden çıkıp buraya yerleşmek geldi.

Eve döndüğünde bu fikrini karısına anlattı. İlk önce sıcak bakmamışlardı ama sonradan yerinde bir fikir olduğuna karar verdiler. Ertesi gün bir araba tutup o kasabaya yerleştiler. Burada ne bir bakkal ne de bir insan vardı. Kimselerin olmadığı sessiz bir yerdi. Gece olunca yataklarını serip yattılar. Burası gece olduğunda çok soğuk oluyordu. Yabani hayvan sesleri geliyordu. İnsan korkudan ve soğuktan burada duramazdı.

Sabah olduğunda Gülşen Hanım uyanıp kahvaltı hazırladı. Mustafa Bey evde yoktu. Gülşen Hanım çok telaşlanmıştı. Bu kasabada hiç kimse yoktu. Mustafa Bey nereye gidebilirdi? Karısı Gülşen Hanım epeyce meraklanmıştı. Bir iki saat derken akşam oldu. Çocuklar babalarını soruyorlardı. Bu sırada Mustafa Bey kapıyı iterek içeri girdi. Bey içeri girer girmez karısı “Neredeydin?” diye sordu. Mustafa Bey’de iş aramaya gittim, dedi. Bunun üzerine karısının korku ve endişeleri yatıştı.

Mustafa Bey ve ailesinin bu kasabada ikinci geceleri olacaktı. Havalar soğuduğu için kar da yağmış, her taraf bembeyaz karla örtülmüştü. Sevgi sabah uyandığında dışarıdaki karı görünce annesine koşup dışarının büyüleyici bir örtü ile kaplandığını söyledi. Gülşen Hanım kardan çok fazla korktuğundan dolayı çocuklarını dışarıya

salmıyordu ama korktuğu başına gelmişti. Sevgi annesinden izin almadan dışarıya çıkmış, evden çok uzaklaştığının farkına varmadığı için kaybolmuştu.

Bir süre sonra akşam olmuştu ama Sevgi hâlâ ortalarda yoktu. Gülşen Hanım çok telaşlanmıştı. Oğluyla beraber her tarafı aramalarına rağmen onu bulamamışlardı. Kocasını eve gelince evde kimse yoktu. Dışarı çıktığında az ilerde oğlunu gördü. Telaşla oğlunun yanına gitti. Oğlu çok telaşlıydı. Mustafa Bey, oğlu Serhat'a "Ne oldu?" diye sordu. Oğlu, kardeşinin kaybolduğunu söyledi. Mustafa Bey Gülşen Hanım ve oğulları üçü birlikte aramaya başladılar ama saatler ilerliyor çabalar sonuçsuz kalıyordu. Sabah olmaya yaklaşmıştı ama Sevgi hâlâ bulunamamıştı. Mustafa Bey polisleri aradı. On, on beş dakika sonra polisler geldi. Polisler eğitilmiş köpekler ile kızını aramaya başladılar. On kilometre ötede polisler kızının izine rastladılar fakat Sevgi karların altındaydı, hemen karı kazıp kızını çıkarmaya çalıştılar, çıkardıklarında donmuş ve nefes alamaz haldeydi.

Gülşen Hanım kızını öldüğünü duyunca düşüp bayıldı. Serhat, ne olup bittiğini anlamamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu, Mustafa Bey ise acısını belli etmemiş fakat içi kan ağlıyordu. Birkaç gün sonra aile biricik kızlarını evin karşısındaki ormanlık araziye gömmeye karar verdiler. Uygun bir yer aramak için ormana girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Burada boyutlarından dolayı çocuk mezarı olduğu anlaşılan birçok mezar vardı. Herhalde burası daha önceden mezarlık diye düşünmüşlerdi. Ama niye hep çocuk mezarları vardı? Uygun bir yer bulup kazmaya başladılar. Mustafa Bey mezarı kazarken kürek sert bir cisme çarptı. Önceleri taş zannettikleri şey aslında bir küptü. Küpü toprak altından çıkarıp baktıklarında içinde altın olduğunu gördüler. Mustafa Bey, kızını toprağa gömüp küpü de eve götürdü.

Ertesi sabah odun kesmek için çıktığı bahçede yoldan geçen birini gördü. Adam kasabada birilerinin olmasına şaşırılmış gibiydi. Mustafa Bey'e "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Mustafa Bey, biz burada

oturuyoruz, diye cevap verdi. Mustafa Bey bu gizemli yabancıya evinde bir şeyler ikram etti. Adam, bu kasabada eskiden insanlar yaşadığından bahsetti. Mustafa Bey şimdi neredeler ki? diye sorunca adam onların çocuklarından birkaç tanesi ölünce onları karşıdaki ormana gömdüler. Ama gömerken gömdükleri yerde altın dolu küpler buldular ve ondan sonra buradan gittiler dedi. Mustafa Bey adamın anlattıklarını adeta büyülenmiş gibi dinliyordu. Aynısı bizim başımızdan geçti dedi. Bu sefer şaşırma sırası gizemli yabancıdaydı. Misafir, ben artık gideyim diyerek kapıya yöneldi. Adam çıkarken bence diğer çocuğunuzu da kaybetmeden buradan bir an önce gidin dedi.

Ertesi gün Mustafa Bey ve ailesi acele bir şekilde bir araç bulup eşyalarını da alarak oradan taşındılar. Kasaba ise yeni misafirleri için eski sessiz ve ıssız haline geri döndü...

Yaren KIRKAPLAN

Kibirli Genç

Yaz aylarının son ayı olan Ağustos bitmek üzereydi. Mert sekizinci sınıfa başlayacaktı, bu yüzden okulu açılacağı için hüzün ve mutluluğu aynı anda yaşıyordu. Mert, sürekli ders yapmayı sevmezdi. Ama annesi onu iyi bir yere gelmesi için sık sık uyarıyordu: “Mert! Şu ödevlerini yap artık. Mert Geç kalma ders çalış! Mert çabuk eve gir ödevlerin duruyor.”

Annesinin bu huyunu hiç sevmezdi. Ama yapacak bir şey yoktu, o annesi idi. Mert yine dışarı çıkmak için en yakın arkadaşı olan Osman’ı çağırarak üzere Osmanların evine gitti. Mert:

-Gülsüm Teyze Osman’ı çağırır mısın?

-Hayır Mert. Osman sekizinci sınıfı önemseydiği için okul başlamadan çalışmaya karar verdi.

Mert tamam, deyip uzaklaştı. En yakın arkadaşı ders çalışmaya başladığı için dışarı çıkamıyordu, Mert için yaz bitmişti. Okulların açılmasına sadece iki gün kalmıştı ve Mert uzun uzun düşünmeye başladı. Sekizinci sınıfta ne yapacaktı? Yaz ayını bomboş geçirmişti, içini bir korku sardı.

Okullar açıldı. Okulun ilk günü herkes gibi Mert de okulda sırasına geçmiş müdürlerinin konuşma yapmasını bekliyordu. Ama içindeki korku hâlâ devam ediyordu. Geçmiş senelerde mezun olmuş bazı akrabaları Mert’e yazdan çalışmasını söylemişti ama Mert onları dinlememişti. İlk ders günü geldi çattı. Arkadaşları her soruyu biliyor derse sürekli katılıyorlardı. Mert ise onları izliyordu, “Heeh.. Ne var sanki bunlarda, ben bunları zaten biliyorum.” İşte, Mert bu fikri aklına soktukten sonra önündeki aylar hiç de hızlı geçmeyecekti.

Okulun ilk ayı bitti. Ama Mert’in ömründen bir yıl geçti. Zaman akıyordu,âdeta durmuştu. Mert, kibirlenmeye devam ediyordu oysaki büyük bir yanlış yapıyordu. Boş boş gezmeye devam ediyordu ama bu ona hiç iyi bir dönüt vermeyecekti. İlk sınavlar olundu Mert enteresan bir

şekilde sınavlardan yüksek not almıştı. Arkadaşları da öğretmenleri de Mert kadar şaşkındı bu duruma. Mert kendini yüceleştirdikçe yüceleştirdi. ”Ben bu sınavlara hiç çalışmadan yüksek notlar alabiliyorsam, ben mükemmelim.” Bu düşüncesi Mert’le beraber büyümeye devam etti.

Artık arkadaşlarıyla konuşamaz hâle geldi. Her cümlesinde kendini üstün gösteriyor, her hareketinde kendini mükemmel zannediyordu. Mert için işler artık hiç de kolay değildi. En yakın arkadaşı Osman onu defalarca uyarmıştı ama Mert artık Osman’ın sözlerini dinlemeyi geçip onunla arkadaşlığını bitirmeyi düşünmekteydi. Çünkü Mert, üstün bir çocuktü. O, Osman gibi sıradan insanlarla arkadaşlık kuramazdı. Kendisi gibi üstün insanlarla arkadaşlık etmesi gerekiyordu. Mert’in içindeki bu kibir duygusu gittikçe büyümeye devam etti. Mert artık annesiyle bile konuşamaz hâle geldi. Annesinin fikirleri onun için “klişe” idi. O, böyle basit ve yaygın fikirleri dinlemezdi. O, üstün bir insan olduğu için fikirleri de üstün olmalıydı. Öğretmenleri Mert için elinden geleni yapıyorlardı ama Mert öğretmenlerini de reddediyordu. Bu nedenle çok büyük hatalar yapıyordu. İleride başına gelebilecek sorunları aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Mert’in ikinci sınavları bitti. Hayatında gördüğü en düşük notları almaya başlamıştı bile. Ama kendine çeki düzen vermeyi yine de düşünmüyordu. O hafta hastaydı bu yüzden düşük almıştı. Evet, evet Mert’in bahanesi çoktan hazırды. Mert son yazılılarını da oldu ve kendini diplerde görmeyi hiç beklemeyen kibirli gencimiz hayatının şokunu yaşamıştı.

Bütün derslerinden kalmıştı. Bir ay sonra gireceği Liseye Geçiş Sınavı’nda ne yapacaktı? Mert’in aklı başına yeni yeni gelmeye başlamıştı. Ama iş işten geçmişti. Arkadaşları büyük bir rahatlık içinde sınavın gelmesini ipe çekiyorlardı. Mert yaptığı hataların farkına yeni varmıştı. Annesi, babası, arkadaşları, öğretmenleri birçok kez yardım etmek istediler ama Mert her seferinde bu isteği geri çevirdi. Kendisini

mükemmel sanıyordu. Ama hiçbir insanın olmadığı gibi o da mükemmel değildi.

Sınav günü geldi çatı. Mert bütün soruları salladı. Salladı da salladı. Artık kaderinde ne varsa yaşamaya hazırdı. Sonuçlar açıklandı Mert barajı dahi geçememişti. Babası okula kaydını yaptırmadı. Kaportacı Rüstem Usta'ya çırak olarak Mert'i emanet etti.

Mert artık okumuyordu. Çalışıyordu ama arkadaşlarını dinlese bu kibir duygusuna kapılmasa kendini üstün görmese her şey daha güzel olabilirdi. En azından okumaya devam ederdi...

Samet Adil TOKER

Kaybolan Kızın Hikâyesi

Köylülerle eşleri kasabaya doğru gidiyordu. Kasabada eğlence vardı. Tüm köy yolları kapalıydı. İnsanlar kasabaya doğru yürümeye başlamıştı. 2 kardeş Emre ve Derya yolda güle oynaya gidiyorlardı. Annesi arkadan sesleniyordu, "Koşmayın, yavaş!" diye, onlar ise annelerini dikkate almıyorlardı.

Kasabaya vardıklarında gösteri başlamıştı Emre ve Derya sandalyelere oturdular ve gösteriyi izlemeye başladılar. Gösteri o kadar mükemmeldi ki Emre ve Derya ağzı açık bir şekilde gösteriyi izliyorlardı. Gösteriden sonra Emre ve Derya dondurma yiyordu, o an Derya'nın dikkatini köpek çekti ve onun peşinden koşmaya başladı. Derya'nın arkasından Emre'de koşmaya başladı, ormana geldiğinde Derya yoktu, Derya'yı aradı fakat bulamadı, sonra annesinin yanına koşarak; "Anne anne, Derya yok!" diye bağırdı. Annesi telaşla etrafına bakındı ama kimseyi bulamadı.ve polisi aradı ama Derya etrafta yoktu. Polisler, ormanda bir ceset var, dedi. Anne ve Emre koştu ve cesedin yanına gittiler. Cesede bakan anne, ceset Derya'nın değil, dedi. Derya'nın ailesi, polisler, jandarmalar, itfaiye Derya'yı arıyordu ama Derya'dan iz yoktu. Annesi her gün ormana gidip Derya'yı arıyordu. Emre ve annesi onu bulamadıkça üzülüyordu, Emre merak ediyordu kardeşinin nerede olduğunu.

Emre umudunu yitirmeye başlamıştı. Annesi, Emre'ye o ölmedi hâlâ yaşıyor dedi. Ama Emre inanmıyordu taki o güne o kadar. Emre'nin ofisine genç bir kız geldi. Sarı saçlı, uzun boylu bir kızdı. Emre buna tutulmuştu ama emre kendi kendine, bu kız bana bakmaz, diyordu. Aradan üç hafta geçti. Emre ile kız birbirlerini tanımaya başladı. Kıza Derya'nın başına gelenleri anlattı. Kız şaşırды, benim de abim kayboldu, dedi. Emre ve kız olayı tekrar araştırmaya başladılar. Ne bir ipucu ne bir tanık vardı. Emre ve kız aramaktan yoruldular ve sonunda pes ettiler.

Ertesi gün Emre ve kızın evine bir kutu geldi, Emre'ye gönderilen kutuda Derya'nın çocukluk fotoğrafı vardı. Kıza gönderilen kutuda ise abisinin fotoğrafları vardı. Ertesi gün birbirlerine kutulardan bahsettiler, ikisi de şaşkındı. Kim olabilir, diye gece yarısına kadar bilgi alınabilecek herkesle tek tek konuştular fakat hiçbiri bir şey bilmiyordu. Emre ve kız ayrıldılar.

Emre eve gelince bir telefon çaldı, açtı, telefondaki: “Kız kardeşini bulmak istiyorsan dediklerimizi yap!” dedi. Emre hiç düşünmeden tamam, dedi. Telefondaki kişi cezaevindeki bir mahkûmu çıkartmasını istiyordu Emre'den, Emre “Yapamam.” dedi. Telefondaki adam “Kardeşin için yapacaksın! “ dedi. Annesinin zor durumlarda kendisini arayabileceğini sözü aklına geldi.Emre,annesine durumu anlattı ve teklifi kabul etti. Ertesi gün mahkûmu çıkardılar. Adamı tarif ettiği yere götürdüler ve takas yaptılar. Derya ve Emre sarıldılar ve oradan uzaklaştılar.

Mehmet KÖSE

Olaylı Tatil

Bir yaz gntyd Melih ve arkadaşları dışarıda geziyorlardı. Çok sıkılmışlardı hepsi ne yapabiliriz diye düşünüyordu. Melih, ortaya lunaparka gidebiliriz, diye bir fikir sundu. Biraz düşündüler ama bunu daha önce yaptıkları için çok eğlenmeyeceklerini anladılar. Birkaç saat ne yapabileceklerini konuştular. Melihin arkadaşı olan Kemal bir öneri sundu ve denize gidelim, dedi. Hepsi bunun güzel olacağını ve çok eğleneceklerini düşündü.

Melihlerin bir yazlığı vardı, arkadaşları Melih'ten yazlığın anahtarını babasından alıp oraya gitmenin daha mantıklı olacağını söyledi. Melih eve geldi babasına tatile gitmek istediklerini söyledi, babası olayı anlamıştı ve ona,

- Yazlığın anahtarını istiyorsun değil mi, dedi.

- Evet baba sadece birkaç günlüğüne, dedi.

- Tamam, bunu kabul ediyorum ama şunu söyleyeyim Mehmet amcanıza söyleyeceğim sizi her gün denetlemeye gelecek.

- Aslan babam benim diyerek babasına sarıldı.

Arkadaşlarına hemen bu güzel haberi vermek isteyen Melih telefonla hepsini teker teker aradı ve onlarda hemen gidip ailelerinden izin alıp sabah erkenden yola ıktılar. Birkaç saat süren yolculuk sonrası yazlığa vardılar. Hemen içeri girip kıyafetlerini yerleştirdiler ve deniz kıyafetlerini giydiler.

Denize gitmek için hepsi hazır bir şekilde yola koyuldu, denizde çok eğlendiler ve daha sonra eve geri döndüler. Akşam yemeğini yedikten sonra gece gezip diğer gün ne yapacaklarını düşündüler. Mustafa, gemi turu yapmayı tavsiye edince herkes bunun güzel olacağını düşündü.

Ertesi sabah kıyafetlerini alıp gemi turu için bir yerle anlaştılar ve bir iki saate yola çıkacaklarını, yakındaki tüm koyu gezeceklerini söylediler. Vakit gelince Melih ve arkadaşları da gemiye bindiler. Koy

koy gezerken birden kaptan fenalaşıp bayıldı. Telaşla herkes kaptanın yanına gitti. Aralarında gemi kullanmayı kimse bilmediği için hemen telefonla şirketi aramaya çalıştılar ama kimsenin telefonu çekmediği için denizin ortasında resmen mahsur kaldılar. Çapa nasıl atılır onu dahi bilmiyorlardı, ne yapıp ne edip o çapayı indirdiler ve sonunda gemi yavaşlatarak durdurdular. Melih, hemen geminin alt katına indi ve orada bir sağlık çantası bulmaya çalıştı, kaptanın bir kriz geçirdiğini düşündüler. Biraz sonra kaptan uyandığı halde eli ayağa tutmadığı için konuşarak yolu tarif etti. Kemal, yola çıkmak için sabah olmasını bekleyelim, dedi, herkes bunun daha doğru olacağını kabul etti.

Sabah olunca kaptandan neler yapılacağını öğrendiler ve yavaş yavaş hareket ettiler. Daha sonrasında kıyıyı görünce herkes çok sevindi, hemen gemiyi kıyıya sürdüler. Kıyıda gemi şirketindekiler çok endişeliydi hemen ne olduğunu sordular. Melih her şeyi anlattı ve biraz sonra kaptan için ambulans geldi. Melih ve arkadaşları konuşurken bir anda hepsi birbirine bakarlar, gerçekten eğlenelim derken ölmeye yaklaşmışlardı. Yaşadıkları heyecanı hatırlayıp gülümsediler. Melih'in aklına bir anda Mehmet amca geldi, diğer gün onları kontrol etmeye gelecekti. Hızlı bir şekilde eve doğru gittiler. Melih eve girmeden önce Mehmet amca'yı gördü. Mehmet amca,

- Nerelerdesiniz Melih kaç saattir sizi arıyorum, dedi.

- Hiç sorma Mehmet amca, neler oldu göreceksin? Gemi turuna çıkalım dedik. Kaptan gemide kriz geçirdi denizin ortasında kalakaldık

- Hemen babanı ara seni kim bilir kaç sefer aradı, dedi Mehmet amca.

Melih hemen babasını aradı ona olayları anlatmayıp sabaha kadar gezdiklerini söyledi. Babası bu duruma inanıp fazla üzerine gitmedi. Çok yorgun oldukları için yatıp uyudular. Sabah erkenden kalkıp ev için alışverişe çıktılar. İhtiyaçları olan malzemeyi aldılar. Birden marketten silah sesi geldi ve bir grup kişi marketi soymaya çalışıyordu. Bunu gören Melih ve arkadaşları bir köşede gizlice olanları izledi. Melih,

-Bir şeyler yapmamız lazım, dedi.

Bunun üzerine hemen herkes yavaş yavaş dağıldı. Mehmet kaç kişi olduklarına baktı. Mustafa, Melih ve Kemal ise birkaç malzeme bulup soyguncuları nasıl etkisiz hâle getireceklerini düşünmeye başladılar. Malzemeleri bulduktan sonra yavaşça toplandılar fakat birdenbire kapının önüne polisler geldi. Hırsızlar tam dört kişiyi rehin almıştı, polisler içeri giremezdi. Hemen işe koyulmaları gerekiyordu yavaş yavaş ilerlediler. Mehmet onları oyalayacağını söyleyip aniden kenardan çıkıp burada ne oluyor, der. Hırsızlardan biri,

- Sen kimsin? Hemen buraya geç, dedi.

- Tamam, geçiyorum, dedi Mehmet.

Melih, Mustafa ve Kemal bunu fırsat bilip dikkati dağılmış hırsızların üstüne atladı. Hırsızları etkisiz hale getirirken polisler bunu görüp hemen onları yakaladı. Hiç kimseye bir şey olmadan sağ salim kurtulmuşlardı. Polis bir şeyleri olup olmadığını sordu. Hiç birimizde bir şey yok dediler. Polisler işlemleri yaptıktan sonra yazlığa geri döndüler.

Akşam evlerine döneceklerdir çok yorgundular yemek yediler ve hayatlarında hiç bu kadar olaylı bir tatil yaşamadıklarını söylediler. Akşam olunca yola koyuldular.

Gece geç saatte eve vardılar, hayatlarında unutamayacakları çok aksiyonlu bir tatil geçirdiklerini söylediler. Bu tatil, onların dostluğunu daha da çok geliştirmişti. Vedalaşıp evlerine gittiler.

Alperen VATANSEVER

Papatya ve Öykü

Öykü yirmi üç yaşında üniversite son sınıf veterinerlik bölümü öğrencisidir. Okuluna iki sokak uzakta arkadaşıyla kaldığı bir evde yaşar, gerçekten çok azimli ve çok çalışkan bir öğrencidir en büyük hobisi de hayvanlarla ilgilenmektir. Hayvanlar onun yaşam kaynağıdır.

O gün çok da iyi bir gün geçirmemiş olan Öykü az sonra olacaklardan habersiz bir şekilde sokakta canı sıkkın ve adeta ağaçların sararıp yere düşmüş olan yapraklarına tekme atarak yürümektedir. Birden bir uluma sesi ile irkilir ve sesin geldiği yere doğru ilerler bir süre yürüdükten sonra parkın ortasında bakımlı, kahverengi renkte, uzun tüyleri ve uzun kulakları olan, sokak köpeklerine hiç benzemeyen bir köpek görür. Köpeğin uluma seslerini duyan öykü önce üşüyen ya da kavga etmiş bir hayvan olduğunu düşünür ancak köpeğin yanına gittiğinde köpeğin korkudan titrediğini görür, önce yardım etmek ister ama köpeğe her dokunmak istediğinde köpek çok korktuğu için onu ısırmaya ya da havlamaya başlar.

Sokağa alışkın olmayan köpek yemek bulamamış ve aç kalmıştı. Öykü, sokağın karşısındaki marketten köpek için yiyecek bir şeyler aldı. Marketten aldığı şeylerle köpeği besledi ve köpek karnını doyurduğu için Öykü'ye daha az saldırgan davranmaya başladı. Öykü, köpeğin yumuşamasını fırsat bilip onun tasmadaki yazıyı okudu, tasmada Papatya yazıyordu. Öykü, bu köpeğin bir sahibi olduğunu ve o kişinin de köpeğini aradığını düşündü.

Papatya'yı sokakta bırakmak istemedi ve onu da alıp eve gitti evde onu arkadaşı Melis karşıladı. Melis Öykü'yü yanında bir köpekle görünce çok şaşırdı ve Öykü'ye:

-Bu köpek de nereden çıktı, diye sordu. Öykü, Melis'e olan biten her şeyi anlattı. O akşam Papatya'nın bir fotoğrafını çektiler ve o fotoğrafları çoğalttılar. Ertesi günün sabahında Melis ve Öykü yanlarına

fotoğrafları da alarak yola çıktılar. Papatya'nın fotoğraflarını, onu buldukları parka ve parkın etrafına yapıştırdılar.

Aradan bir hafta geçince Öykü'nün parkta bulunduğu o saldırgan köpeğin yerine uysal şirin bir köpek gelmişti sanki. Öğle saatlerinde Öykü Papatya'yı yürüyüşe çıkardığı sırada Papatya'nın ayağına diken battı, diken çıkarmak için oraya yakın bir veteriner gittiler. Veteriner, kapıdan girdiklerinde Papatya'yı tanıdı ama Öykü'yü tanımadığı için ona kim olduğunu sordu. Öykü, kendini tanıtip köpeğin ailesini aradığını söyledi. Veteriner Papatya'yı iyileştirdikten sonra:

-Bakın Öykü Hanım, anladığım kadarıyla iyi birisiniz, köpeğin gerçek sahibini aramanız da çok güzel bir şey ancak eğer bana sorarsanız Papatya'yı o aileye geri vermeyin, dedi. Öykü veterinerin bu sözlerine şaşırır ve:

-Neden, diye sordu. Veteriner:

-Ben o aileyi tanıyorum Papatya'yı barınaktan oğulları için aldılar ama çocuk bir süre sonra köpekten sıkıldı, çocuğun annesi de köpeğe pek iyi davranmıyordu, bir süre sonra köpeğin aşıları için bile gelmediler. Demek ki bu yüzdenmiş, köpeği sokağa bırakmışlar. İnanın Papatya sizin gibi biri tarafından sahiplendiği için çok şanslı, dedi.

Öykü'nün o anki şaşkınlığı ve kızgınlığı tahmin edilemeyecek kadar fazlaydı, veteriner:

-O ailenin sizde adresi var mı, diye sordu. Veteriner:

-Evet, var, dedi ve adresle birlikte çocuğun annesinin isminin de yazılı olduğu kağıdı Öykü'ye verdi. Öykü elindeki kağıtta yazan adrese gittiğinde kapıyı çocuğun annesi açtı. Kadın:

-Buyrun, ne istemiştiniz, diye sordu. Öykü:

-Merhaba, Gamze Hanım siz misiniz, dedi. Kadın:

-Evet, benim ama siz kimsiniz, dedi. Öykü:

-Ben Öykü, bir hafta önce sokağa bıraktığımız köpeği sahiplenen kişiyim, dedi. Kadın alaycı bir tavırla:

-Peki ama şu an neden buradasınız, dedi..Öykü daha da sinirlendi ve :

-O köpek sizi seçmedi, siz onu seçtiniz ve eğer onu sahiplendiyseniz bakmak zorundasınız, bakmıyorsanız da aldığınız yere bırakın, sokağa atmak da nedir, diye ekledi.O duygusuz kadın bir anda yumuşadı ve:

-Evet haklısınız ben de böyle bir şey yaptığım için şu an kendimden utanıyorum, dedi.Öykü:

-Bence de utanmalısınız,dedi.

Kadın hatasını gerçekten anlamıştı ve çok üzgündü ancak Papatya'ya Öykü'nün onlardan daha iyi bakacağını düşünerek:

-Eğer siz de isterseniz Papatya artık sizinle kalabilir hem sizi bizden daha çok sevmiş belli ki, dedi. Öykü cevap vereceği sırada Papatya Öykü'nün kucağına atladı ve ona beni de yanında götür, der gibi bakatı.Öykü:

-Sanırım Papatya sahibini seçti, dedi ve o gün oradan ayrıldıktan sonra bir daha hiç ayrılmadılar.

Sennur PELİTLİ

Pişmanlık

Kumsal adında bir genç kız vardı. Bu kız okulunda çok başarılıydı fakat ona dost gibi görünen bir kız arkadaşı vardı. Arkadaşı o kadar kıskançtı ki derste cevap versin onu bile kıskanırdı. Bir gün başka bir arkadaşı Kumsal 'ı uyardı. Ona:

-Kumsal, Ada seni kıskanıyor, senin arkandan konuşuyor. Bence dikkat etmelisin, dedi. Kumsal da cevap olarak:

-Ada'nın böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. O öyle biri değil, dedi.

Ama tabii ki içine kurt düştü. O kızın söylediklerini unutmaya çalıştı çünkü Ada'nın gerçekten böyle bir şey yapacağını sanmıyordu. Onunla çocukluktan beri arkadaşı. Bu zamana kadar onu hep dürüst, yardımsever ve anlayışlı olarak tanıdı. Lisede bile değişmeyen Ada, şimdi nasıl değişir ki? Bunu Ada'ya anlatamadı, onun kalbini kırmak istemiyordu. Aylar geçti, Kumsal birinden hoşlanmaya başladı. Bu delikanlının adı Ege imiş. Ege gerçekten çok yakışıklıydı. Kumsal kendi kendine, “Of Kumsal, onun çevresinde o kadar kız varken seni nasıl görsün ki!” diyordu.

En sonunda bu duygularını içinde tutamayıp Ada'ya anlattı. Onu her gördüğünde Ege'ye hissettiklerini Ada'ya anlatıyordu. Ada'da Ege'den hoşlanmaya başladı. Çünkü Kumsal Ege'yi o kadar güzel ve iyi anlattı ki o da Ege'den hoşlanmaya başladı. Kumsal'ı her konuda kıskanan Ada ilk defa kendini kötü hissetti. Ege'yi unutmaya çalıştı ama unutamadı. Sonrada Ege'de ondan hoşlanmaya başlayınca sevgili oldular. İki senelik birliktelikten sonra mezuniyete el ele geldiler. Bunları duyan ve gören Kumsal çok üzüldü. Diplomasını alır almaz mezuniyet törenini terk etti. Mezun olduktan sonra Kumsal, Ada ve Ege ile hiç görüşmedi.

Bu sırada Ada ve Ege evlendiler. Artık aşka ve dostluğa hiçbir şeye inanmıyordu.

Ta ki çalıştığı hastaneye yeni gelen doktoru görünceye kadar... Adı Mert'ti. Mert ve Kumsal çok iyi arkadaş oldular. Birlikte sinemaya giderlerdi, piknik yaparlardı, yemek yerler hatta temizlik bile yaparlardı. Dostlukları bir süre sonra aşka dönüştü. Birlikte çok mutlu oldular. Artık evlenmeye karar vermişlerdi. Karar verdikten bir yıl sonra evlendiler.

İki yıl sonra bir kızları oldu. Adını Mina koydular. Mina büyüüp okul çağına geldiğinde okul hazırlıkları başladı. Okulda çok sevdiği bir arkadaşı vardı. Adı Tuğba'ydı. Mina artık evde o kadar çok Tuğba'dan bahsediyordu ki artık anne ve babalarının tanışması lazımdı. Bir gün Kumsal ve Mert, Tuğba'nın anne ve babasını eve davet etti. Onlarda daveti kabul edip geldiler. Kumsal çok güzel ikramlar hazırladı. Bir vakit sonra zil çaldı.

Kapıyı açtığında yıllar önce elinden hoşlandığı çocuğu alan Ada'yı gördüğünde başından kaynar sular döküldü, o an sanki dünya başına yıkıldı. O toz konduramadığı, canından çok sevdiği arkadaşının eski hoşlandığı çocukla evlenmesi onda şok yarattı. Aynı zamanda Ada da vicdan azabı yaşadı ve inceden inceye utandı.

Ege, Ada ve Kumsal arasında yaşananları bilmediği için onu gördüğü için sevindiklerini söyledi fakat Ada kendini kötü hissetti. Sonra içeri girdiler, Mert ile tanıştılar. Kumsal çay koymak için mutfağa gittiğinde Ada'da arkasından gitti ve ondan yaptığı her şey için özür diledi. Kumsal, biraz düşündükten sonra zaten Mert ile çok mutlu olduğunu, kaderin böyle olduğunu söyleyerek Ada'yı affetti. Böylece yine çok iyi arkadaş oldular. Ayrıca aile dostu oldular. Artık çocuklarını birlikte parka götürüyorlar, kafeye gidiyorlardı. Artık tamamen çok iyi arkadaş oldular.

Hayatlarının sonuna kadar hiç birbirlerini kıskanmadılar. Her şeyi birlikte yaptılar.

Sude ŞAHİN

Soğuk ve Ürkek

Londra, her zamanki gibi soğuk ve kasvetliydi. İnsanlar her gün gördüğü tanıdık yüzlerin kırık dökük yerlerin ve yıpranmış yüzlerin farkına varmadan günlük koşuşturmaları için karanlık ve erken bir güne kalkmışlardı. Hayatında her gün yoğun olan ve kendine hiç zaman ayırmadan yaşayan Clara Elizabeth Wright, ilk defa işini, parayı ve saatin kaç olduğunu düşünmüyordu. Tren istasyonunda iki saatten beri oturuyordu. Tek yaptığı boşluğa bakmaktı.

Clara, karşısındaki insanların hep dikkatini çekmişti. Onda farklı bir şey vardı. Güzel, düz, kumral saçları, koyu renk gözleri değil, başka bir şey... Clara, insanları çok önemsemez sadece yaşamaya bakardı. Kendisini çok üzecek bir konu olsa bile o çok soğukkanlıydı. Bu da insanların özellikle erkeklerin dikkatini çekmesine ve kadınların onu kıskanmasına sebep oluyordu. Ama bugün Clara hiç de soğukkanlı değildi. Yüzünü insanlardan saklıyor, kederinde boğulmak istiyordu. Gözyaşları, gözlüklerini dolduruyordu. Çok korkuyordu. Bu ilk defa olmuyordu. O yirmi yıl önce kendine yemin etmişti ama yeminini bozmaya kararlıydı. Hiçbir şeyden korkmayacak ve geçmişteki yaşadıklarını unutup geleceğe odaklanacaktı. Bunu yirmi yıldır başarıyordu. Ama geçmişi ona doğru geliyorsa bu mümkün müydü? Soğuktan çatlamış elleri çantasına doğru gitti ve eli yirmi yıl önce babasından gizli olarak aldığı silaha kaydı. Hiç düşünmeden tetiği çekti ve her yer kana bulandı. Onun yarısını artık yoktu.

Veronica, her gün içtiği kahvesinden yudumladı, acaba, dedi içinden, bugün yine hiçbir şey yapmadan mı geçireceğim yoksa yeni bir şeyler mi olacak, ama kaç aydan beri sadece trafik ve benzeri şeylerle uğraşmaktan sıkılmıştı. Artık bir hareketlilik istiyordu, hayalindeki o mesleğe kavuşmuştu. Çocukluğundan beri polis olmak istiyordu. Diğer arkadaşları gibi sıradan bir hayata sahip olmak istemiyordu. O, çok

kararlı ve cesur bir yapıya sahipti. Ama ona göre iş arkadaşları bu mesleğe hiç uygun değillerdi. Tek düşündükleri, masa başında saçma muhabbetler yapmak ve paraydı. Onun amacı ise insanlara yardım etmektir, bu özelliği çocukluğundan beri vardı; hep insanlara yardım etmeyi, yüzlerini güldürmeyi severdi.

Artık günde yedi bardak kahve içmek istemiyordu, yeni hareketlilikler onu heyecanlandırır ve onu hırslandırır. Birden aklına teyzesi geldi. O, hayatındaki rol modeliydi. Teyzesi ona insanların ne kadar acımasız olduğunu, her şeyden önce kendisini sevmesi gerektiğini anlatıyor; en çok da hiçbir şeyden korkma, mutlu olmaya çalış, diyordu. Onu ne zaman görse bu cümleyi söylerdi. Veronica'nın ne psikolojik bir sorunu vardı ne de yardım alması gereken bir konu. Teyzesi her ne kadar çekici ve güzel olsa da evlenememişti. Şuan kırk yaşında olmasına rağmen duru bir güzelliği vardı. Şuana kadar hiç sevgilisi olduğunu da duymamıştı. Sadece annesinin ona anlattığı lise aşkı vardı. Veronica hep bunu merak etmişti. Onu düşüncelerinden komiser Ethan uyandırdı.

Veronica, tren istasyonunda olan intihar haberini alınca çok şaşırmişti. Bu bölgede çok intihar olurdu ancak bu sefer çok şaşırmıştı, nedenini o da bilmiyordu. Olay yerine gittiğinde her yer kan ve insan doluydu. Veronica intihar eden kadını çok merak etti, görevlilerden rica edip ona bakmak istedi. Acaba ne yaşadı da intihar etti, diyordu. Kadının yüzünü gördüğünde büyük bir şok geçirdi ve donakaldı. Gözlerinden süzülen gözyaşları, ifadesiz yüzünden istemsizce akıyordu. Rol modeli, hayatında gördüğü en güçlü kadın karşısında kanlar içinde yatıyordu. Teyzesinin yüzünde hüznün ve korkunun karışımı bir ifade vardı. Veronica bağırmağa başladı. Sanki bağırırsa her şeyin geçeceğini ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edeceğini düşündü, daha da bağırırdı. Ama bundan kaçış yoktu. Sevgili teyzesi çoktan ölmüştü. Onu geri getiremezdi.

Yaşadığı şok yüzünden battaniyeye sarılan Veronica sadece yere bakıyor, hiçbir soruyu yanıtlamıyordu. Çok geçmeden Metropolitan Polis Teşkilatından bir görevli:

-Kadının çantasını aradık ve bir mektup bulduk, dedi.

On beş dakikadır gözlerini yere sabitlemiş oturan Veronica birden başını kaldırdı ve polisten hemen mektubu kaptı. Yalnız kalmak istediğini söyledi ve polisler gidince hemen mektubu açıp okumaya başladı.

Biricik Yeğenim Veronica,

Sen bu mektubu okuduğunda ben buralarda olmayacağım, çok üzgünüm, bana çok kızacaksın ama sana söylediğim gibi olamadım. Vazgeçtim. Bundan yirmi yıl önceydi. Ben yirmi yaşındayken arkadaşlarımla buluştum ve eve dönüyordum. Büyükbabanı aradım ve biraz geç kalacağımı, trafik olduğunu söyledim. Otobüsten indim ve eve gitmek için kestirme olan ara sokakları kullandım çünkü geç kalmıştım.

Kulağımda kulaklıklar takılıydı bu yüzden hiçbir şeyi duyamıyordum. Birden arkamdan biri simsiyah bir poşeti kafama geçirdi ve ben bağırımaya başladım. Beni soğuk ve su sesi olan açık bir yere bıraktı bana, “Yaşamaktan bıkmadın mı, sana yardım ediyorum” dedi ve gitti, ben de gittiğinden emin olduktan sonra oradan kaçtım, önümü göremesem bile koşmaya devam ettim. Sonra kafamı büyük, sert bir şeye çarptım ve ondan sonrası karanlık.

Yolun ortasında olduğum için beni bir liseli kız kurtarabildi. Fakat bu olay sonrası her gün krizlere giriyordum. Beş sene boyunca tedavi gördüm ve sadece bir amacım vardı: Yaşamak , korkmadan yaşamak. Fakat yapamadım. Beni nereden bulduysa yine buldu. Bir gün telefonum çaldı ve yine o hiç değişmeyen ses, “Ya sen kendini öldürürsün ya da ben.” dedi. Çok korktum. Kızım çok üzgünüm. Ama hayatımı devam ettirebileceğimi sanmıyorum. Sana son kez sarılamadığım için beni affet. Seni çok seviyorum. Umarım bu hayatta başarılı olmaya devam edersin. Seni özleyeceğim.

Teyzen

Clara Elizabeth Wright

Veronica mektubu defalarca okudu. Düşündüğü çok şey vardı: O adamı bulmak, böyle insanlara cezalarını çektirmek, teyzesinin ve nicelerinin intikamını almak.

Şeyma TAVŞAN

Göçük

Fedai Bey, baba mesleği olan madenciliği yıllardır sürdürüyordu. Bakması gereken beş boğaz vardı. Kızı Semiha zor şartlar altında ailesine katkıda bulunmak için dişini tırnağına takıp madende çalışıyordu.

İkiYüz Kırklar adlı işçi mahallesi, zifiri karanlık gecede madene inmek için yavaş yavaş uyanıyordu. Fedai Bey ve Semiha tereyağlı ekmeklerini alıp madenin yolunu tuttular. Madene inmek için asansörü beklemeye koyuldular. Derken kafes geldi, sürgüler üstüne yerleşti. İşçiler bindi ve asansör sürgülerden ayrıldı, karanlık kuyuya doğru daldılar. Yolun üçte ikisini geçtikten sonar birden müthiş bir sürtünme oldu. Demir kafes çatırdadı, herkes birbirinin kucağına yuvarlandı.

—Hay dinine yandığımın, diye söylendi FedaiBey, hepimizin pestilini çıkaracaklar sonunda! Şu kaplamayla hepimiz maddened kalacağız galiba. Üstelik utanmadan onarttık, diyorlar!

Kısa bir süre sonar kafes sürtünmeden kurtuldu. Şimdiyse sağanak altında aşağı doğru, sızan su öylesine çoktu ki, işçiler kaygıyla iniyorlardı. Kaplama aralarında böylesine kaçak vardı demek! Kısa süre sonar işçiler dehlizlere indiler. Vagonları yükleme yerine yaklaştıklarında üstlerine gelen bir selle karşılaştılar. Bir anda dizlerine dek suya gömüldüler; artık koşamıyor, bir dakikalık gecikmenin canlarına mal olacağını bildikleri halde suyu güçlkle aşıyorlardı.

—Hay Allah, kuyu kaplamaları patladı, diye bağırdı Fedai Bey. Sular altında kalıp gebereceğiz demiştim size!

Ana dehlize doğru koşmaya başladılar. Tam o anda korkunç bir çatırtı, sonar çarpa çarpa düşen bir şeyin sesi duyuldu. Kaplamaların bir parçası kopmuş, sağa sola çarparak aşağı düşüyordu. Kaplama vagonlardan birinin üstüne düşüp yamyassı etti. İki kişi kaplama altında can verdi. Bu gözle görülür tehlike karşısında başlarındaki çavuş işçilerin

yukarı çıkarılması emrini verdi. İşte tam o anda itiş kakış başladı.Herkesi bir ölüm korkusu sardı.

Çavuşlar diğer dehlizlere çıkma emrini verdikten sonra her dehlizden bir bölük işçi sökün ediyor, gelenler hep birlikte kafeslere saldırıyor, yukarı çıkabilmek için birbirlerini eziyorlardı. Demir kafesin kaplamalarının parçalanması üzerinebirinci asansör delindi. İkinci kafes de öyle çok sürtüyordu ki, yakında onu taşıyan tel kopardı herhalde. Oysa yüze yakın insane vardı yukarı çıkacak, hepsi kanter içinde, bellerine dek suya gömülmüş halde soluk soluğa asansöre doğru koşuyorlardı. Asansör, kapasitesi kadar insan aldıktan sonar ağır ağır yükselmeye başladı.

Su yüzünden kuyu iyice tıkanmıştı.Ne yazık ki asansör geri dönezdi. On beş yirmi kişiydiler. Yöneticiler onları göz göre göre aşağıda bırakacak değillerdi ya!

Elbet onları kurtarırlardı.Aşağıda kalan zavallılar, kuyunun dibinde korku içinde bağışıyorlardı. Su bel seviyelerini aşmıştı. Su, geçidi tıkamadan yetişebilirlerse komşu ocaktan dışarı çıkabilecekleri düşüncesi vardı yalnız kafalarında.Yirmisi birden art arda dizilmiş, su söndürmesin diye lambalarını havaya kaldırıyor, itişip kakışarak koşuyorlardı. Neyse ki dehliz hafifçe yükselerek gidiyordu, su düzeyinde bir değişiklik olmadan, dalgalarla boğuşa boğuşa aşağı yukarı iki yüz metre yol aldılar.İlk yol kavşağında anlaşmazlık çıktı.Çoğu kişi sağa gidelim diyor, Zabit, Semiha ve Fedai Bey ise soldan gidilirse yolun kısılacağını söylüyorlardı. Fedai Bey, Semiha ve Zabit soldaki yola gitti. Fedai Bey, Semiha ve Zabit henüz suyun ulaşamadığı dehlize varınca rahat bir soluk alabildiler. Derken su boy gösterdi, daha yukarı tırmanmak zorunda kaldılar.

Hayatını kurtarabilen insanlar ise yirmi kişinin çoktan boğularak ya da zehirlenerek öldüğü, hiçbirinin yaşamadığı kanısındaydı ancak maden kazalarında kural, toprak altında kalanların hâlâ yaşadığını düşünerek hareket etmeyi gerektirdiğinden onları arıyorlardı.

Aramaya başlayalı üç gün olmuştu. Umudu tükenen yöneticiler o akşam bu işten vazgeçmeye karar vermişti. Öğleyin yemekten sonar yeni bir denemeye girişmek üzere adamlarıyla birlikte geri geldiklerinde toprak altında kalanlardan yanıt aldıkları haberini aldılar. Yönetici, bir kazma aldı, uzun aralıklarla üç kez vurdu damara; sonra aman ses çıkarmayın, diyerek kulağını damara dayadı. İyice derinlerden gelen hafif düzenli üç vuruşu, kömür işçilerinin işaretini o da işitti. Maden çavuşu kazaya uğrayanlarla aralarındaki uzaklığı elli metre tahmin ediyordu. Kazılan yollar çok dar tutulduğundan ancak bir işçi çalışabiliyordu. İlk günler kazı çok iyi gitti. Bir günde on metre yol aldılar. İlk iki gün on üç metre kazmışlardı; üçüncü gün beş metreye, dördüncü gün üç metreye düşmüşlerdi. Damar sertleşmiş, katmanlar sıkışmıştı. Yeraltındaki insanların on ikinci günü başlıyordu. Aç susuz on iki yirmi dört saat!..

Yer altında artık kaçacak yer kalmamıştı. Fedai Bey göçük esnasında toprağın altında can vermiş buna rağmen Semiha ve Zabit yola devam etmişlerdi. Gidecekleri yol kalmamıştı. Su seviyesi yükselmeye devam ettikçe onlar da yukarıya tırmandılar. Şanslarına arada büyük bir kovuk vardı. Açlıklarını Zabit' in kemerinden kopan parçaları çiğneyerek gideriyorlardı. On gün açlığa dayandılar. Semiha on birinci gün açlıktan can verdi. On üçüncü günün sonunda Zabit'e ulaştılar. Ona kaşık kaşık sıcak çorba içirdiler. Zabit, yaşadıklarının etkisiyle bir deri bir kemik kalmış, saçları beyazlamıştı.

Sevda EROĞLU

Kelebek Etkisi

Kızıl gökyüzü o gün daha da güzeldi. Sanki gök ikiye ayrılmış ve ortasından şarap dökülmüşçesine kızıldı, kırmızıydı. Sabahın erken saatleri olduğundan olsa gerek havada tenlerine değen tatlı bir rüzgâr vardı. Saçları gözlerinin önüne değiyordu ve ikisi de bu durumdan rahatsız değildi. Aksine o kadar huzurluydular ki yüzlerindeki tebessüm bir an olsun eksilmiyordu.

Genç adam kafasını çevirip ellerini karnında sabitlemiş eşine baktı. Gelecek felaketi hissetmiş gibiydi sanki. Ölümün güzelliğine bürünmüştü belki de. Adam gülümseyip önüne döndü. Tam bir hafta içinde kucağına alacaktı çocuğunu. Tabii yaşanan o felaket olmasaydı.

Son anda hâkimiyeti kaybeden adam tıra çarparak kaza yaptı. Asıl felaket bu da değildi. Ellerini başının altına sabitlemiş çaresizce ne yapacağını düşünüyordu hastane koltuğunda. Kaza sadece bir kazadan ibaret değildi. Birini kaybedecekti. Henüz doğmamış olan çocuk, anne karnında olduğu her an zehirliyordu annesini. Bir karar vermesi gerekiyordu artık. Kafasını çevirip son kez baktı. İşte tam o an anladı. Aslında her şey başlangıçta son bulurdu.

Daha mutlu bir hayata başlayacaklarını düşünüyordu ama şimdi kimi seçerse seçsin onun için bir son olacak gibiydi. Hiç beklemediği anda hayatta yapmam dediği şeyi yaparken bulabilirdi insan kendini. Tek bir şey değiştiiği anda her şey değişebilirdi.

Bir kelebeğin kanat çırpmasıyla dünyanın yarısını yok edecek bir kasırganın oluşması gibi ya da Tunuslu bir gencin kendini yakarak öldürmesiyle başlayan “Arap Baharı” hareketi gibi...

Kelebek etkisiydi bu. Etkisi belirgin ve tahmin edilmezdi.

Asude YİĞİT

Kâşif Tom

Bin dört yüzlerin sonlarına doğru bir kaşif vardı, adı TomHard'tı. Bu adam tayfasıyla büyük okyanusta ilerlerken bir gece biralar içildi. Herkes uykudaydı ama kaptan hariç. Kaptanın içine bir kurt düştü ve bir ürperti geldi. Aniden hava bozdu ve fırtına çıktı. Kaptan, hemen acil durum çanlarını çalıp tayfayı uyandırdı. Tayfalar ne yapacaklarını şaşırıldılar. Bu arada yağmur fena bastırdı ve kaptan tayfalara bağıarak yapmaları gereken şeyleri söylüyordu. Fırtınada göz gözü görmezken gemi bir kayaya çarptı ve ikiye ayrıldı.

Yüzme bilmeyenler suda çırpınıyor, bilenler toplaşıp birbirine yardım ediyordu. Tom ise bir tahtanın üstünde baygın hâldeydi ve tayfalardan giderek uzaklaşıyordu. Gözünü açtığına bilinmeyen bir adadaydı, etrafta birkaç gemi parçasından başka bir şey yoktu. Bir süre sonra kendine gelince adayı gezmeye karar verdi ve yola çıktı.

Etrafta koca koca Hindistan cevizi ağaçları vardı. Ormanın içine gittikçe hiç görmediği hayvanları bitkileri ve meyveleri görüyordu. Hava git gide kararmaya başlayınca sahile dönüp ateş yakmaya karar verdi ve öğrencilik yıllarından kalan izcilik eğitimi sayesinde bir ateş yakmayı becerdi ve adada ilk gecesini geçirdi. Bu arada gemideki tayfasından on kişiden beşi kurtulmuştu. Bunun üzerine Tom, adada bir barınak yapmaya karar verdi. İlk olarak bir çekiç ve balta yaptı. Bunu yapması bayağı zaman aldı. Zaman geçtikçe karnı da acıkıyordu. Aklına ilk olarak Hindistan cevizi geldi ve bir hafta onunla beslendi, su sorununu ise suyu arındırmayı başararak halletti. Bu bir hafta boyunca güzel bir barınak yapmayı başardı.

İçinden bir ses ormanda dolaşmasını söyledi çünkü kâşif olduğu için içi rahat durmuyordu. İlk gezisinde pek fazla bir yer görmedi. Sonraki gün hazırlıklarını tamamlayıp yola çıktı. ormanda değişik şelaleler ve yerler gördü ama bir ilginç olay da yaşadı. Çünkü adaya ilk ayak basan insan değildi, adada korsanlar vardı. Doğrudan kulübesine

giden Tom orada saklandı ama adada fark edilmeden durması da imkansızdı ve bir süre sonra korsanlar tarafından yakalandı.

Korsanların kaptanı Barbarossa, Tom'u kafese kapatıp köle niyetine satacaktı. Bu adadan kurtulduğuna mı sevinsin yoksa köle olarak satılacağına mı üzülün, bunu bilemeyen Tom, en sonunda kaçmaya karar verdi. Tuvalet bahanesiyle başında duran korsanı bayıltıp kaçtı. Ama bu adadan kurtulmadan bu korsanlardan kurtulmayacağını bilen Tom bir plan yaptı ve planı adanın bazı yerlerine bubi tuzağı yerleştirip en sonunda korsanların gemisi ile kaçmaktı . Korsanlar elinde meşale ile Tom' u ararlarken plan tıkrı tıkrına işliyordu ama atladığı bir şey vardı. O da Kaptan Barbarossa idi. Kaptan, kılıcını Tom'un boynuna getirince tayfaları çağırdı ve Tom yakalandı. Yapacak bir şey kalmadı ve korsan gemisinde satılmak üzere yola çıktılar.

Yol boyunca Tom uyudu ve vardıklarında korsanlar bir kova su dökerek Tom'u uyandırıp bağladılar ve satmak üzere yola çıktılar .Tom, bir soylu aileye satıldı. Soylu aileye iyi ısınan Tom şu an ki yerinden şikâyetçi değildi ve burada 6 ay geçirdi. Geçirdiği bu zaman zarfında kızını ve karısını özledi. 10 yaşında bir kızı vardı ve adı Sofia idi, eşinin ise adı Maria idi. Soylu aileden kendisini serbest bırakmalarını isteyince aile bayağı karşı çıktı ve Tom'u bir hafta bodrumda kilitledi. Bunun üzerine kaçmayı kesin olarak kafaya koydu ve iki gün geçmeden kaçtı. Kaçmadan önce arkadaşları olan diğer hizmetçiler, ona bu şehirden kaçabilmesi için bir miktar para verdiler.

İlk fırsatta kaçtı ve limana gidip yaşadığı şehrin yazılı olduğu gemiyi bularak bilet almak istedi ama biletçi yanlış bilet kesince onu farklı bir gemiye yönlendirdiler, olayı anladığı zaman iş işten geçmiş ve bütün parasını bilet almak için harcamıştı zaten.Umudu yavaş yavaş tükenmeye başladı ve bir köşeye gidip ağladı.Yanından geçen soylu kişiler bu adamı dilenci zannedip birkaç bozukluk attılar. Bunun üzerine içindeki umut biraz yeşerdi ve şehre giderek bir iş buldu. Orada üç ay çalışıp para biriktirdi ve en sonunda bileti alıp yola koyuldu. Kızını ve

karısını göreceğinden çok mutlu ve heyecanlıydı, kimse olmasa havaya zıplayabilirdi.

Yaşadığı şehre varınca koşa koşa evine gitti, zile elini kaldırmadan bastı. Kapıyı karısı açınca ona uzun uzun sarıldı. Sonra içerden kızı annesine gelen kim, deyince annesi, baban kızım, dedi ve kızı koşarak babasına sarıldı. İçeri girince mutfaktan güzel yemek kokuları geliyordu, karısı karnın aç olduğunu anladı ve sofrayı kurdu. Tom ailesi ile yediği güzel yemeğin ardından yaşadığı bütün olayları kızına ve karısına bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Rüstem Can İŞBİLEN

Son Günler

Hayatını çok fazla çalışarak ve bu çalışmadan dolayı sıkılıp yorularak geçiren 72 yaşındaki kimsesi olmayan Veli amca nisan ayı başlarında hastalandı.

Hastalığı çok ciddiye almadı. Hava değişiminden dolayı grip olduğunu sandı. Şiddetli öksürük, hapşırık ve biraz da baş dönmesiyle doktora gidip ilaç yazılmasını istedi. Doktor Veli amcanın yüzüne üzgün bir şekilde bakınca Veli amca:

-Ne oldu doktor bey, neyim var.dedi. Doktor :

- Öncelikle şuraya oturur musunuz, dedi. Veli amca yerine oturdu ve sorusunu yineledi:

-Neyim varmış benim evladım?Doktor üzüntülü bir şekilde:

-Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bir haftadan az ömrün kalmış, dedi. Veli amca bunu duyduğu an kaskatı kesildi ve şoka girdi. Uyandığında yanındaki doktora teşekkür edip hastaneden çıktı, evine doğru yürümeye başladı. Kalan son günlerinde artık çalışmayı bırakıp birazda olsa eğlenmeye çalışacaktı. Son yedi gününde gezmek eğlenmek ve yeni kişiler ile tanışmak istedi ve bunun için üç günlüğüne seyahate gitti.

Seyahatin ilk günü beş yeni arkadaşı oldu. Arkadaşları ile hoş sohbetler edip iyi vakit geçirdi, bunları yaparken lisedeki günlerini hatırlayıp hüznlendi ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. 2. gün, çok enerjik bir şekilde doğa yürüyüşüne giderek orada görmüş olduğu köpekleri sevdi, onlarla vakit geçirdikten sonra eve döndü. Son gün ise tarihi gezide hiç bilmediği yeni şeyler öğrenince bunun heyecanı ile daha fazla tarihi araştırmalar yaptı. Akşam olunca da arkadaşları ile muhabbet edip oyunlar oynadı. Vakit ilerleyince arkadaşlarına dönerek:

-Saat iyice geç olmuş, ben artık eve döneyim size iyi geceler, dedi ve eve dönmek üzere yola çıktı.

Bir sonraki gün evine döndüğünde sadece eğlenmek için kendisine bir bisiklet aldı ve gençlerin düzenlemiş olduğu bisiklet gezisine katıldı. Bu gezide tüm şehirde tur atmaya başladı, saatler sonra yorulduğunu fark edip parkta oturmaya başladı. Güneşin batışını izlemek için sahile doğru gitti. Yanına gelen köpeği sevdi, denizin üzerinde uçan martılara simit attıktan sonra acıktı. Yemeğini dışarıda yedikten sonra eve döndü ve film izlemeye başladı.

Hiç bu kadar çok eğlenmediği düşüncesi geçti içinden. Kendisine kahve yapıp evde yemek için aldığı tatlıyı yavaş yavaş yedi. En sevdiği koltuğunda otururken seyahatleyken çektiği fotoğraflara baktı. Son günlerinde neler yaptığını hatırladı, tekrardan hüznünlendi ama yine de gülümsedi. Uykusunun geldiğini sandı ve filmi izlerken gözlerini yavaştan kapattı. Beş dakika sonra oracıkta, en sevdiği koltukta öldü . Öldüğünü komşuları fark ettiklerinde masasının üstünde bir not buldular: Her zaman eğlenin, mutlu olun, bir aile kurun, benim yapamadığım gibi...

Göktuğ ERTURAL